

JAZZFLITS NUMMER 403

11 SEPTEMBER 2023

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

4 JAZZ OP DE PLAAT

Yuri Honing, Sanem Kalfa,
Steven Kamperman, Robin McKelle,
Mark Lettieri e.a.

9 JAZZ OP HET PODIUM

Zomer Jazz Fiets Tour (Groningen).

EN VERDER (ONDER MEER):

12 W.E.R.F. Records dertig jaar

14 In gesprek met Sanem Kalfa

16 Rein de Graaff/Dick Vennik 4-tet (1)

20 Etta Jones (Erik Carrette)

24 Europe Jazz Media Chart september

20 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2023

JF 404 KOMT 2 OKTOBER UIT

BERICHTEN

Geboren Assenaar geselecteerd voor studie aan Hancock Institute of Jazz

De in Assen geboren drummer Ebunoluwa Daramola (hij groeide op in Nigeria en Australië) is als een van zes jonge musici (van wie vier afkomstig uit de VS) geselecteerd voor een intensieve opleiding aan het Herbie Hancock Institute of Jazz Performance, Class of 2025. Hij is deze maand begonnen met als doel het Master of Music in Jazz Performance-diploma van de UCLA Herb Alpert School of Music. Als hij slaagt krijgt hij dat in het voorjaar van 2025 uitgereikt. De zes deelnemers werden geselecteerd door een jury bestaande uit toetsenist Herbie Hancock, trompettist Herb Alpert (hij betaalt de opleiding), trompettist Ambrose Akinmusire (hij is tevens sinds kort de artistiek leider van het Institute of Jazz Performance) en saxofonist Walter Smith III (alumnus van de opleiding). Daramola en zijn medestudenten krijgen niet alleen een opleiding, maar ook nog een bijdrage in de kosten van verblijf. Ze krijgen compositieles van pianist Billy Childs en improvisatieles van de saxofonist Jerry Bergonzi en Dick Oatts. Regelmatig zullen musici van naam een gastles verzorgen. Tijdens hun opleiding gaan de zes musici verscheidene malen gezamenlijk optreden. Alumni van de opleiding zijn onder anderen Ambrose Akinmusire, Lionel Loueke, Gretchen Parlato, Dayna Stephens en Helen Sung.

Maak hier kennis met Ebs Daramola:

<https://tinyurl.com/3pyyke9t>

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.



ia 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003



Paul van Kemenade met het kwartet Three Horns And A Bass.
(Foto: Tom Beetz)

PAUL VAN KEMENADE BOUWT AF IN 2024

Saxofonist Paul van Kemenade (1957) bouwt zijn carrière in de loop van volgend jaar af. "Ik vind het dan mooi geweest, 't is tijd voor wat anders en wil iedereen bedanken die mij en mijn groepen en projecten al die jaren gesteund hebben", zo schrijft hij op zijn website. Van Kemenade begon in 1977 als beroepsmusicus.

Tot eind 2024 geeft Van Kemenade nog concerten met groepen waarin hij al langdurig werkzaam is, te weten zijn Paul van Kemenade 'classic' Quintet en het duo Busch-Van Kemenade. Ook is hij tot 1 januari 2025 nog te boeken met onder meer Three Horns And A Bass, Van Kemenade & Hammond Sandwich (met de Hammond-organisten Carlo de Wijs en Arno Krijger), het kwartet Ray Anderson/Han Bennink/Ernst Glerum/Paul van Kemenade en het Zuid Nederlands Workshop Orkest, het jongerenorkest dat hij samen met Jeroen Doomernik leidt. Van Kemenade trekt zich ook terug als organisator van het festival Stranger than Paranoia, dat hij in 1993 oprichtte. Overigens zal hij vanaf 2025 nog wel eens als saxofonist te horen zijn, maar niet meer zo vaak als nu. Ook is hij 'eventueel beschikbaar in een adviserende of organiserende rol'.

Eelco van Velzen weg als programmeur Breda Jazz Festival

Na een jaar vertrekt Eelco van Velzen als programmeur van het Breda Jazz Festival. Naar zijn zeggen nopen besloemingen bij zijn bedrijf Festiventures hem daartoe, zo is 24 augustus in dagblad BN De Stem te lezen: "In deze situatie wordt het voor mij moeilijk om weer een editie van het festival op poten te zetten." Van Velzen is een jaar programmeur van het festival geweest. Hij wilde het festival een wat gedurfter programma geven. Festivalbestuursvoorzitter Hanneke Griffioen zegt snel op zoek te gaan naar een opvolger, die de lijn van Van Velzen moet voortzetten: "De afgelopen editie was een succes en wij willen het festival nog steeds internationaal op de kaart zetten. Daar blijven wij op inzetten. We hebben veertig organisaties in onze businessclubs zitten en hebben dan ook voldoende sponsors. De contacten met de horeca zijn goed." Volgend jaar mei staat de 52ste editie van het festival op de rol.

Strijkkwartet Matangi brengt ode aan toetsenist Chick Corea

Het Haagse strijkkwartet Matangi brengt in het nieuwe concertseizoen een ode aan toetsenist Chick Corea. In het programma 'In Memoriam Chick Corea' treedt de klassieke formatie samen met pianist Ralph van Raat op met werk van Corea. Onder meer het stuk dat Corea vlak voor zijn overlijden in 2021 speciaal voor het Matangi strijkkwartet schreef, staat op het programma. Het heet 'Lyric waltz' en maakte onderdeel uit van het coronaproject '#90seconds'.

In 2014 nam Matangi 'The adventures of Hippocrates' van Chick Corea op voor het album 'Jazzics!'. Corea hoorde deze opname en nam contact op. Violiste Maria-Paula Majoor van Matangi in een persbericht: "Een paar jaar geleden kregen wij een mailtje van Chick Corea die ons complimenteerde met 'The adventures of Hippocrates'. Wij waren natuurlijk enorm vereerd en verrast dat wij van onze 'held' uit het niets een compliment kregen. Wij waren nog meer verrast toen hij speciaal voor ons coronaproject '#90seconds' een nieuwe compositie schreef. Helaas overleed hij enkele maanden later." Matangi brengt het programma 'In Memoriam Chick Corea' op 17 september, 6 en 8 oktober in respectievelijk Antwerpen, Den Haag (Nieuwe Kerk) en Amsterdam (Amstelkerk).

CONCERTZENDER KOMT BEGIN VOLGEND JAAR MET JAZZ- EN WERELDMUZIEKKANAAL

De Concertzender komt begin volgend jaar met een online muziekkanaal voor jazz en wereldmuziek. Dat maakte Sem de Jongh, directeur van de Concertzender, begin september bekend: "Overdag komt er non-stop muziek en vanaf een uur of vijf 's middags willen we de diepte in: interviews, concertregistraties, podcasts, en specialisten met hun eigen shows", vertelt hij 5 september op NRC.nl.

"Twee jaar geleden concludeerden we al dat jazz en wereldmuziek een eigen smoel moesten krijgen, en dat we daarvoor de Concertzender moesten splitsen in klassiek en jazz/wereld", aldus Sem de Jongh, "we hebben in Nederland een boeiende en bloeiende jazz-scene, en al heel lang. Er komen mensen uit allerlei landen naar Nederland om hier te studeren omdat het niveau hier ongekeerd hoog is. Maar de infrastructuur is niet compleet. Je hebt ook media nodig die er aandacht aan besteden, op de radio, en in de krant." De zenderdirecteur hoopt dat het jazzkanaal van de Concertzender uiteindelijk onderdeel van de NPO zal worden: "We hopen op samenwerking, maar wij gaan wel alvast beginnen." De Concertzender is te beluisteren via de kabel en via <https://www.concertzender.nl>.



Nicholas Payton. (Persfoto)

Nicholas Paytons 'Black American Symphony' opgenomen

Trompettist Nicholas Payton heeft van de South Arts Foundation een bedrag van 40.000 dollar gekregen om zijn 'Black American Symphony' op de plaat te zetten. Hij zette het werk, zijn eerste symfonie, ongeveer tien jaar geleden op papier. "Black American Music" is ... a liberation music, it is our first global recognition in humanizing, if you will, a class of people who were systematically dehumanized for centuries" aldus Payton op de website van South Arts: "The concern for me is to draw from the wellspring of all the great Black ancestors who inspired me to play this music in the first place. And to hopefully keep that energy, that spirit." De 'Black American Symphony' ging in 2012 in Europa (Tsjechië) in première. In de VS was de eerste uitvoering in 2019 door de Colorado Springs Philharmonic. Afgelopen februari stond het in Jackson op het programma bij het Mississippi Symphony Orchestra (met Payton zelf op trompet), met na de pauze Dvořák's 'Symphony For The New World'. De plaatopname van de 'Black American Symphony' zal worden gemaakt in de Sear Sound Studio in New York.



Conny Bauer. (Foto: Lena Panzer Selz)

Conny Bauer krijgt Albert-Mangelsdorff-Preis 2023

Trombonist Conny Bauer krijgt voor zijn levenswerk en vanwege zijn verdienste voor de Duitse jazz de Albert-Mangelsdorff-Preis 2023. De prijs, een initiatief van de Deutschen Jazzunion, wordt hem op 5 november tijdens het Jazzfest Berlin uitgereikt. Bauer zal daar optreden met Hamid Drake (drums) en William Parker (bas). De prestigieuze prijs, genoemd naar de Duitse trombonist Albert Mangelsdorff, wordt dit jaar voor de zestiende keer uitgereikt. De winnaar krijgt 15.000 euro. Eerdere winnaars waren onder anderen Aki Takase, Angelika Niescier, Achim Kaufmann, Nils Wogram, Peter Brötzmann, Eberhard Weber, Gunter Hampel, Heinz Sauer en Alexander von Schlippenbach.

Formatie earswideopen betoon eer aan overleden bassist

De nieuwe cd 'Bayo Y Alto' van de formatie earswideopen is een eerbetoon aan Felix Hildebrand, de in april dit jaar overleden bassist van het trio. Dat bestond in zijn originele vorm sinds 2003, met Achim Heine op percussie en Jurriaan Berger op piano. Op de plaat staan opnames die in de coronaperiode werden gemaakt (veelal vrije improvisaties), wat ouder onuitgebracht werk (onder meer een improvisatie met trompettist Eric Vloeimans), een opname van de laatste sessie als trio, en een nieuw stuk met zangeres Maria Markesini.



Het trio Chimaera met zangeres Renée Steenvoorden kreeg een eervolle vermelding tijdens het concours om de EU Jazz Young Talent Award. (Persfoto)

EU JAZZ YOUNG TALENT AWARD VOOR DERTIENJARIGE LIMBURGSE DRUMMER

De 13-jarige drummer Ralf Bessems heeft op 28 augustus in Heerlen de EU Jazz Young Talent Award 2023 in de categorie tot zeventien jaar gewonnen. Hij kreeg een sculptuur, 'Snap your fingers', gemaakt door beeldhouwer Marc Truijen, en een bedrag van 800 euro. Bessems is leerling van de Schunck Academy in Heerlen.

In de categorie 18 tot en met 28 jaar ging de Award naar vibrafonist Marco Ullstein, die met zijn kwintet deelnam. Hij ontving eveneens een sculptuur en verder 1.200 euro. Een extra prijs was er voor de formatie Chimaera, met zangeres Renée Steenvoorden en pianist Willem Suilen. Aan de competitie deden zes bands uit de (eu)regio mee. Drie uit Limburg, twee uit Duitsland en één uit België. Ook de leden van de jury komen uit de genoemde landen. De prijzen werden dit jaar uitgereikt door de Limburgse gedeputeerde voor cultuur Jasper Kuntzelaers. De EU Jazz Young Talent Award wordt georganiseerd door SLIM (Stichting Limburg Geïmproviseerde Muziek). De Awards worden sinds 2009 uitgereikt. Eerdere winnaars waren onder anderen pianist Robert van der Padt, trompettist Dave Vreuls en de formatie Zizon.

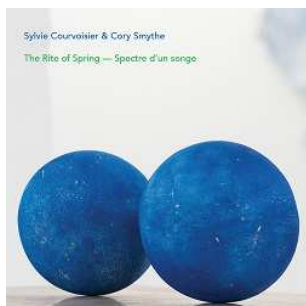
Herbie Hancock Institute of Jazz International Competition dit jaar voor pianisten

De prestigieuze Herbie Hancock Institute of Jazz International Competition (voorheen Thelonious Monk Institute Competition) staat dit jaar open voor pianisten (tot dertig jaar). Het vindt plaats op 14 en 15 oktober in New York. Alle deelnemers, waarvan de namen nog niet bekend zijn, treden een kwartier op met drummer Carl Allen en bassist Rodney Whitaker als begeleiders. Ze worden beoordeeld door een jury met onder anderen de pianisten Bill Charlap, Herbie Hancock, Hiromi en Danilo Pérez. De winnaar krijgt 50.000 dollar. Tijdens de Jazz Competition staat iedere editie een ander instrument centraal. Ook zijn er edities voor vocalisten. De laatste editie voor pianisten was in 2018. Toen won de Israëliër Tom Oren. De editie daarvoor, die van 2011, werd winnend afgesloten door Kris Bowers. Tweede werd Joshua White en derde Emmet Cohen. In 1987 werd Rob van Bavel tweede. Joey DeFrancesco eindigde dat jaar als vierde.

JAZZ OP DE PLAAT

**SYLVIE COURVOISIER/
CORY SMYTHE**

**Rite Of Spring/Spectre d'un Songe
Pyroclastic Records**



Het centrale werk op het album 'Rite Of Spring/Spectre d'un Songe' van de Zwitserse pianiste Sylvie Courvoisier (1968) en haar Amerikaanse collega-pianist Cory Smythe (1977) is de beroemde 'Sacre du Printemps' ('Rite of spring'; 'Het Lenteoffer') van Igor Stravinsky (1882 -1971). Het wordt geflankeerd door een geïmproviseerd stuk van bijna een half uur.

Stravinsky's balletmuziek 'Le Sacre du Printemps' geldt als een van de belangrijkste werken uit de 20ste eeuw. Hoewel het uit 1913 stamt, klinkt deze muziek nog steeds fris en actueel. De eerste uitvoering in 1913 bracht een schok teweeg en veroorzaakte een flink tumult in de zaal. Aan de rauwe klanken en stampende ritmes in Stravinsky's werk was een groot deel van het publiek toen nog niet toe.

Stravinsky's werk komt over als een uitdaging voor een jazzmusicus om daar een eigen draai aan te geven. Dit is dan ook wel geprobeerd, onder anderen lang geleden door fluitist Hubert Laws en door arrangeur Don Sebesky. Het pianotrio The Bad Plus maakte in 2014 een versie die dicht tegen het origineel aanleunt.

Bij het incorporeren van dit werk binnen de jazz doet zich een probleem voor. Dat probleem heet 'de erven Stravinsky'. De nazaten van de componist hebben verboden het gehele werk uit te voeren in andere (piano-)arrangementen dan die van de componist zelf. Sylvie Courvoisier zag zich daardoor genoodzaakt haar aanvankelijke plan om over de 'Sacre' te gaan improviseren, te laten varen en besloot het anders aan te pakken. Samen met de klassiek geschoolde pianist Cory Smythe, die ook thuis is in de wereld van improvisatie, is daarom het origineel van Stravinsky's bewerking voor twee piano's uitgevoerd, zonder daar iets aan te veranderen. Dusdoende past het project in een grote reeks uitvoeringen van de 'Sacre' door diverse duo's van klassieke pianisten.

Als dit album slechts een versie van de Sacre zou bevatten in een 'klassieke' muziekbenadering, zou er geen reden zijn om het aan de orde te stellen in een aan jazz en geïmproviseerde muziek gewijd magazine. In het stuk 'Spectre d'un Songe' echter wordt wel geïmproviseerd. Sterker nog, dit is echt hard core improvisatiemuziek. Het klinkt alsof men zich heeft willen bevrijden van de restricties die de klassieke benadering van de 'Sacre' oplegde. Soms wordt nog wel even aan de 'Sacre' gerefereerd, bijvoorbeeld met ritmisch en luid gehamerde dissonante akkoorden, afgewisseld met snelle losse nootjes in het hoge register. Van tijd tot tijd komt men ook het zoeken tegen dat nu eenmaal bij geïmproviseerde muziek hoort en soms wordt ook het binnenwerk van de piano bespeeld.

Al met al is dit een degelijke pianoplaat. Als bij-effect zou deze kunnen hebben dat liefhebbers van compromisloze improvisatiemuziek hier kennismaken met een van de hoofdwerken uit de 20ste eeuwse klassieke muziek. Omgekeerd zou een klassiek publiek hier met een voorbeeld van totale improvisatie kunnen worden geconfronteerd.

Ruud Bergamin

Bezetting:

Sylvie Courvoisier (piano),
Cory Smythe (piano).

Beluister hier 'Spectre d'un songe':

<https://tinyurl.com/mvmd4y4v>

DOCK IN ABSOLUTE
Re[flekt]

Cam Jazz



Luxemburg is blijkbaar een goede voedingsbodem voor melodieuze basgitaristen. In JF 401 had ik het al over Pol Belardi van de groep Tele-Port. Ook Arne Wiegand, de (nieuwe) bassist van Dock In Absolute hoort in dat rijtje thuis. 'Re[flekt]' is het derde album van het pianotrio, dat eerder gebruikmaakte van de basdiensten van David Kintziger. Wiegand laat als solist van zich horen in 'Fragnoia', waar hij zonder zijn collega's zijn gang mag gaan. Het is een melodieuze, etude-achtige stuk, dat een goede afwisseling biedt op de cd die vooral door het pianospel van Jean-Philippe Koch wordt gedomineerd. De toetsenman is een romanticus, die in zijn melodieën de minimal-achtige, emotionele aanpak van Ludovico Einaudi benadert. Daarbij balanceert hij regelmatig op het randje van de kitsch, zoals in 'Rolling' en 'Swell'. Ook in het solostuk 'Tears for peace' lijkt hij ontroering te verwarren met sentimentaliteit. Toch valt er op 'Re[flekt]' ook veel te genieten, zoals de lome reggaebeat van 'Interstice', de Balkanritmes van 'Rise in the east' en de 6/8 groove van 'Heartbeat'.

Herman te Loo

Bezetting:

Jean-Philippe Koch (piano),
 Arne Wiegand (basgitaar),
 Victor Kraus (drums).

Hier is het trio live (met de vorige bassist):
<https://youtu.be/pgCivYQuYEM?feature=shared>

HENRY HEY
Trio: Ri-metos
Eigen Beheer



Bij de gemiddelde muziekliefhebber zal de naam Henry Hey niet onmiddellijk een belletje doen rinkelen. Toch heeft hij in de popmuziek een indrukwekkend cv opgebouwd als toetsenist en musical director voor onder meer David Bowie ('Lazarus'), George Michael en Rod Stewart. Dat hij ook thuis is in de jazz(-rock), blijkt uit zijn bemoeienissen met de bands Rudder en Forq (zie mijn recensie in JF 329). 'Trio: Ri-metos' is zijn tweede pianotrio-album, en het is een bijzonder fijne plaat. Met twee veelgevraagde medemuzikanten, Joe Martin (bas) en Jochen Rueckert (drums), vormt hij een hecht en soepel trio, een voorwaarde voor echt interessante triomuziek. Net als bij Rudder en Forq legt Hey in zijn composities voor dit trio een voorliefde voor ritmes en tegenritmes aan de dag, al vanaf de opener, 'Season of the thicket'. Ook verloochent hij zijn popachtergrond niet, want veel nummers hebben een song-achtige kwaliteit. Dat maakt het album toegankelijk, zonder ook maar een moment oppervlakkig te zijn. Bandleiden Martin ('Étoile') en Rueckert ('Weekly benefits') leveren ook prima repertoire, en daarnaast koos Hey voor twee composities van Vince Mendoza, die wij kennen als (ex-)dirigent van het Metropole Orkest. De keuze is begrijpelijk, want 'Live by love' en 'The Wandering song' balanceren net zo mooi tussen pop en jazz als Hey's eigen werk. Halverwege het album laat het drietal hun jazz-credentials optimaal blinken met een fraaie versie van de standard 'If I should lose you'. Hey laat hier horen dat hij zijn Erroll Garner kent.

Herman te Loo

Bezetting:

Henry Hey (piano),
 Joe Martin (bas),
 Jochen Rueckert (drums).

Voor meer informatie:
<https://henryhey.com/bio>

YURI HONING ACOUSTIC QUARTET
Heaven On My Mind
 Challenge Records



Naarmate de carrière van Yuri Honing voortduurt – een niet geringe loopbaan overigens gezien de concerten in verre oorden, zijn bijzondere samenwerkingen en de Boy Edgarprijs van 2012 – lijkt hij steeds meer voor een sobere aanpak te kiezen. De blik is naar binnen gekeerd. Of u en ik het mooi vinden, zal hem worst wezen, althans onder het spelen zelf.

Dat blijkt ook weer uit dit album, waarop Honing met zijn Acoustic Quartet een aantal basiskenmerken van de reguliere jazz terzijde schuift. 'Heaven On My Mind' doet niet aan de gebruikelijke tempowisselingen. Vrijwel alle tempi gaan van gedragen via langzaam tot zéér langzaam. De melodieën slepen zich voort als een dorstige woestijnreiziger. De drummer beperkt zich meestal tot behoedzame tikjes en de bassist tot een geplukte of gestreken noot, hier en daar.

De sfeer is melancholiek. Wie wat minder goed in z'n vel steekt, neemt het album in korte stukjes tot zich. Dat kan; de negen vertolkingen zijn kort. Anderen moeten hier maar eens goed voor gaan zitten, de voordeur barricaderen en de telefoon uitzetten. Wie weet zijn ze na één à twee keer afspelen even andere, gelouterde mensen geworden.

Honing schreef het complete repertoire. Het titelstuk moet dan ook niet worden verward met de gelijknamige gospel, net zoals 'Avalon' ook niet is wat u denkt. Er bestaat al honderd jaar onder deze titel een vlot liedje waar Al Jolson nog een hit mee had. Hier is het een Honing-hymne. En daarna komt nog eens een 'Avalon reprise'.

Volgens een toelichting van het label laat Honing zich op dit vijfde kwartetalbum inspireren door de vrije muziek die in de jaren 'zestig opkwam, dankzij onder anderen de saxofonisten Charles Lloyd en Pharoah Sanders. Daar zit wat in, al maakten deze voorbeelden wel aanzienlijk meer drukte en hadden ze ook meer tijd nodig om hun verhaal te vertellen. De kale, onthechte bezonnenheid van Honing herinnert eerder aan de ECM-traditie, die iets later vorm begon te krijgen. Bij Honing horen we ook die bijna spirituele overgave, maar (gelukkig) wat minder galm.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Yuri Honing (tenorsax), Wolfert Brederode (piano), Gulli Gudmundsson (bas), Joost Lijbaart (drums).

Luister hier naar het titelstuk:

<https://tinyurl.com/2s4mu8u9>

SANEM KALFA
REFLEX: Miraculous Layers
 BIMHUIS Records



Voor het project REFLEX nodigt Bimhuis Productions jaarlijks vier muzikanten uit om nieuw werk te maken vanuit persoonlijke reflecties op maatschappelijke thema's die hen bezighouden. In dat kader vertaalde zangeres Sanem Kalfa haar ervaring van de lockdown in nieuwe composities. In de songs vertelt zij verhalen van zichzelf en anderen, waarin tegengestelde lagen bewegen tussen weemoed en verlangen. Ze presenteerde haar project als een audiovisueel werk, waar het decorontwerp en de kostuums van Ilgen Arzik een wezenlijk onderdeel van waren. Op dit album 'Miraculous Layers' zingt Sanem in het Turks, haar moedertaal, Portugees, Italiaans en Engels.

Het ensemble bestaat uit musici afkomstig uit verschillende landen, die in Nederland wonen en werken. Ook na herhaaldelijk luisteren levert dit album een intens gevoel van bewondering op. De vocale en instrumentale kwaliteiten van dit ensemble hebben zo'n beeldend karakter, dat ze in staat zijn de visuele aspecten die in het Bimhuis tijdens de liveopnamen van het album zichtbaar waren te vervangen (zie de link onderaan). Je geestesoog vult het plaatje in van zes vrouwen die vol overgave zingen en spelen. Melodie, klank, variaties en contrasten vormen een kleurrijk palet. Het is dan ook aan te raden om eerst de cd te luisteren en pas daarna de concertregistratie op Bimhuis TV te bekijken.

Sanem Kalfa is veelzijdig in stijl en vorm. Ze vindt haar weg in traditionele zangstijlen en mengt die achtereenvolgens met experimentele, theatrale en volledig vrije vormen. Met haar stem stuurt zij het geheel en betreedt ze de schemergebieden van het bewustzijn. Bij Sanem vloeien impulsen en oerkrachten samen met de partituur. Het is het beste om deze muziek, die zich beweegt tussen toegankelijke melodieën en abstracte avant-garde, spontaan te ondergaan. Sanem Kalfa won in 2010 de Montreux Jazz Festival Vocal Competition, onder voorzitterschap van Quincy Jones. Dit najaar gaat ze met de muziek en musici van 'Miraculous Layers' op tournee.

Roland Huguenin

Bezetting:

Sanem Kalfa (cello, electronics, zang), Kamucan Yalçin (klarinet, zang), Marta Warelis (piano, zang), Fuensanta (bas, zang), Sun-Mi Hong (drums, zang).

Kijk hier naar Sanem Kalfa op Bimhuis TV:

https://youtu.be/HG7PWK_drXw

STEVEN KAMPERMAN
Maison Moderne
 TryTone



Hoe klinkt een huis? Klarinettist/componist Steven Kamperman bivakkeerde van november 2022 tot en met februari 2023 in het Van Doesburghuis in Meudon (nabij Parijs). Op het album 'Maison Moderne', dat hij er letterlijk opnam, horen we zijn indrukken over de architectonische inzichten van een van de aartsvaders van de kunststroming De Stijl, Theo van Doesburg (1883-1931). Dat begint al met de strakke lijnen en primaire kleurvlakken in 'La façade' die in lange instrumentale lijnen en klankerupties worden vertaald. Het levert kamermuziek op die ook refereert aan de jaren twintig toen het huis werd gebouwd. Kamperman en zijn zorgvuldig samengestelde ensemble (met altviolist Oene van Geel, pianist Albert van Veenendaal en de Franse gitarist Paul Jarret) gaan in de elf daarop volgende stukken van de suite in op allerlei aspecten van Van Doesburgs huis en diens ideeënwereld. Zo horen we een heerlijk stukje Dada (een stroming die Van Doesburg in Nederland introduceerde), het etude-achtige 'La pièce à musique' (opgedragen aan Van Doesburgs vrouw Nelly, die professioneel pianist was en een muziek-kamer in het huis had) en Van Doesburgs dansende vriend en kunstbroeder Piet Mondriaan ('Mondriaan danse le charleston') in een heerlijke humoristische stijlpastiche. In het allerkleinste kamertje van het huis, het stookhok (La chaufferie'), was geen ruimte voor een piano, dus pakte Van Veenendaal daar de basgitaar op. Met de scheurende gitaar en Kamperman op drums zet de groep hier een stevig stukje rock neer. De suite eindigt in de keuken ('La cuisine'), waar het viertal te keer gaat met potten en pannen, voor een ritmisch stuk dat klinkt als een Tinguely-achtig machientje. De subsidie die Kamperman ontving van het Fonds Podiumkunsten voor de residentie betaalt zich optimaal uit, want 'Maison Moderne' is een hoogtepunt in een oeuvre dat zich toch al kenmerkt door een combinatie van veelzijdigheid én herkenbaarheid. De cd werd ten doop gehouden tijdens de Zomer Jazz Fiets Tour in Groningen, en de releasetour zal vanaf maart 2024 het land doorgaan. **Herman te Loo**

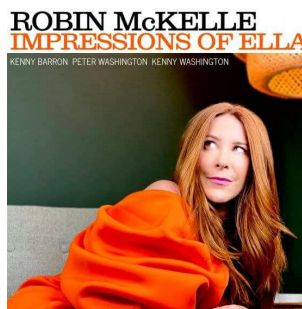
Bezetting:

Steven Kamperman (klarinet, altklarinet, drums, composities), Oene van Geel (altviool), Paul Jarret (gitaar), Albert van Veenendaal (piano, basgitaar).

Bekijk hier de albumtrailer:

<https://youtu.be/IRj08YCCd64?feature=shared>

ROBIN MCKELLE
Impressions Of Ella
 Doxie Records



Misschien is het rijpingsproces van de menselijke geest zoiets als landen in je eigen wereld en het herkennen van je persoonlijkheid. Je schudt belemmeringen af en bouwt zelfvertrouwen op. Zangeres Robin McKelle onderging zo'n proces toen corona haar thuis hield en ze nadacht over wat nostalgie en verlangen voor haar betekenen.

In haar geval was dat, en dat zal herkenbaar zijn, terugkeren bij haar eigen inspiratiebronnen en 'guilty pleasures'. Jazz is haar basis en Robin zette de stap om haar liefde voor Ella Fitzgerald te verkennen. Voor dat project benaderde ze haar ideale begeleidings trio: Kenny Barron op piano, Peter Washington op bas en Kenny Washington op drums.

De elf liedjes op het album 'Impressions Of Ella' zijn rustgevend en bieden voldoening. De ballads zijn van een doordachte eenvoud en Robin McKelle vermijdt in alle opzichten om Ella na te doen. Ze brengt een oprecht en zeer verdienstelijk eerbetoon aan haar grote voorbeeld.

De match met haar begeleiders is zeer geslaagd. Het trio blinkt uit in prachtige arrangementen. 'Less is more' en dat is precies zoals het naar mijn smaak hoort. Het prachtige duet met Kurt Elling in 'I won't dance' streelt het gemoed. Het is jammer dat er niet een tweede duet is opgenomen. Het album is goed vastgelegd. De muziek klinkt vol, direct, warm en zeer gedetailleerd.

Met dit album ontvangt Ella een bescheiden compliment in liedjes die voorbeeldig zijn vastgelegd door een charismatische zangeres en een top trio.

Roland Huguenin

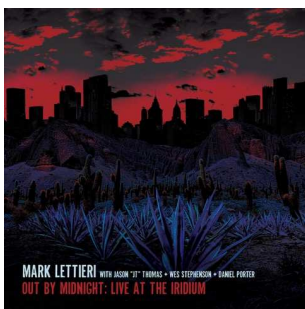
Bezetting:

Robin McKelle (zang), Kenny Barron (piano), Peter Washington (contrabas), Kenny Washington (drums).

Luister hier naar 'I won't dance':

https://youtu.be/KON1TNH2n_c

MARK LETTIERI
Out By Midnight: Live At The Iridium
 Eigen Beheer



Als amateur (jazz)muzikant heb ik een paar instrumenten die ik graag goed zou bespelen en die mijn bijzondere aandacht hebben. Mijn hoofdinstrument is piano, maar ik speel ook een beetje drums, trompet en gitaar, dus daar luister ik met andere oren naar. Ik heb ook een beeld van hoe en wat ik dan graag op die instrumenten zou spelen. Er is bijvoorbeeld een aantal gitaarstijlen dat ik graag zou spelen en één daarvan is de jazz(blues)rock. Een heerlijke exponent daarvan is voor mij de Amerikaanse gitarist Mark Lettieri. Hij maakt deel uit van superbands als Snarky Puppy en The Fearless Flyers, maar maakt zelf ook met eigen bands funky jazzrock albums. Zeer aan te bevelen zijn 'The Baritone Sessions Vol. 1 en 2' waarop hij de baritongitaar (langere hals, lager te stemmen) centraal stelt. Lettieri heeft al de nodige studioalbums gemaakt en is druk met zijn overige studiewerkzaamheden, daarom hebben nog weinig fans de gelegenheid gehad hem live aan het werk te zien (ik gelukkig wel twee jaar geleden in LantarenVenster). Om die reden heeft hij dit keer gekozen voor een live album, 'Out By Midnight: Live At The Iridium', met de band waarmee hij nu al een paar jaar speelt en die hij zelf een 'grooving unit' noemt en die hij ook graag live laat horen. Daarmee is niets te veel gezegd. De heren kennen elkaar door en door en zijn fantastisch op elkaar ingespeeld. En wie nu denkt dat het allemaal alleen maar virtueuze gitaarexplosies zijn moet vooral naar het nummer Catboy luisteren, waarop Lettieri ons in een lang uitgesponnen compositie heel verschillende sferen laat horen en waarin ook ruimte is voor zijn bandgenoten. Ook het openingsnummer 'Extraspecial' is een heel rustig ruimtelijk nummer waarin een mooie staalkaart van Lettieri's gitaartechniek te horen is. Jazzrock pur sang met een hoofdrol voor de gitaar.

Jaap Lampe

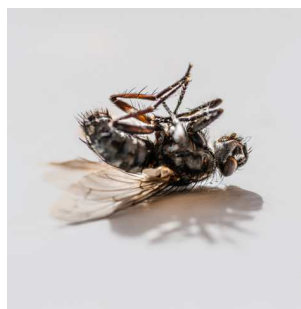
Bezetting:

Mark Lettieri (gitaar en baritongitaar),
 Wes Stephenson (bas),
 Daniel Porter (toetsen),
 Jason "JT" Thomas (drums),
 + Zach Brock (viool (track 12)).

Luister hier naar 'Catboy':

<https://www.youtube.com/watch?v=HO7QFy2kR-s>

AKI RISSANEN
Hyperreal
 Edition Records



Naast onze eigen Eric Vloeimans zijn er de laatste jaren meer trompetfluisteraars opgestaan, zoals onder anderen de Duitser Studnitzky en de Fin Verner Pohjola. De laatste kleurt met zijn zwoele trompet nadrukkelijk het album 'Hyperreal' van de Finse componist en keyboardspeler Aki Rissanen. Samen met de in Istanboel geboren en in Ierland wonende drummer Robert Mehmet Ikiz vormen zij een goed ingespeeld trio (niet te verwarren met het oorspronkelijke Aki Rissanen pianotrio, waarmee hij sinds 2016 internationaal doorbrak). De muziek van 'Hyperreal' wordt gekenmerkt door een strakke, funky ritmiek, soms aangevuld met venijnige elektronische geluidjes. Drummer Ikiz is een tovenaars op zijn drumkit. De baspartijen komen uit de linkerhand en de keyboards van Aki zelf. Pohjola legt met zijn zwevende dromerige trompet een heel ruimtelijk laag op de beweeglijke ondergrond van toetsen en drums. Op het eerste gezicht lijkt het album bijna meer Pohjola als trompettist op de voorgrond te zetten, maar Rissanen is de componist van de meeste nummers, speelt ook fijne solo's en samen met Ikiz is hij de drijvende kracht. Rissanen noemt zijn nummers soundscapes. Wat mij betreft gaat dat vooral op voor een dromerig nummer als 'Hemisphere' de rest is gewoon heerlijk funky.

Jaap Lampe

Bezetting:

Aki Rissanen (piano, keyboards),
 Verner Pohjola (trompet),
 Robert Ikiz (drums),

Luister hier naar het nummer 'Exosphere':

<https://tinyurl.com/3s5uxbkg>

JAZZ OP HET PODIUM

ZOMER JAZZ FIETS TOUR

Datum en plaats:

25 augustus 2023 (proloog),
Simplon, Groningen
26 augustus 2023,
Reitdiepdal (boven Groningen)

PROLOOG

De Zomer Jazz Fiets Tour (ZJFT) trapt traditioneel af met een proloog op vrijdag. Deze 37ste editie vond plaats in Simplon in Groningen. En zoals bij een wielervedstrijd zegt de proloog alles over het verloop van de tour. De titel van de opmaat was 'Ein Abend aus Berlin' en bracht twee generaties Berlijnse musici samen. De legendarische Duitse formatie **Ruf der Heimat** imponeerde. In vervolgen dagen maakten de saxofonisten Peter Brötzmann en Ernst-Ludwig Petrowski deel uit van deze formatie. Maar Ruf der Heimat is alles behalve vervlogen. De stukken die het speelde zijn complete improvisatie. Leider en saxofonist Thomas Borgmann en zijn kwartet lieten zien dat ware improvisatie nog steeds springlevend is. En dat leidde tot interessante muzikale momenten. Gelukkig hield drummer van het eerste uur Willi Kellers de boel 'keurig' bij elkaar.

De grote verrassing op vrijdagavond was echter de **Insomnia Brass Band**. De band bestaat uit twee vrouwelijke blazers op instrumenten in het lagere register. Anke Lucks op trombone en Almut Schlichting op baritonsax fungeerden als muzikaal ongeleide projectielen. Voeg daar drummer Christian Marien aan toe en dan heb je wat: een grappend en grollend 'trollenorkest' (hun eigen woorden)! Dit was niet alleen een concert vol vrolijkheid, maar ook eentje waarin de Europese improvisatie tot zijn volste recht kwam. Het is dan ook geheel niet onverwacht dat zij de 'Deutsche Jazzpreis 2023' in de categorie 'Band des Jahres' kregen.

FIETSTOUR

Nederland blijft Nederland! De zaterdag van de ZJFT, waarop de deelnemers op de fiets door het Reitdiepdal (boven Groningen) reden, begon met een enorme stort- en onweersbui. Het kwam letterlijk met bakken uit de lucht. Het contrast tussen het donderend geweld van dit [vervolg in de rechterkolom...](#)



Omri Ziegele trad met zijn Tomorrow Trio op in de tent in Garnwerd. (Foto: Willem Schwertmann)

noodweer en de rust tijdens het eerste concert in **Aduard** kon niet groter zijn. In de kloosterkerk creëerden trompettist **Tom Arthurs** en harpiste **Giovanna Pessi** prachtige, serene muziek. Daarna ging het richting **Den Ham**, naar de boerderij bij de familie Huizinga, waar het gesprek nog altijd ging over wie het meeste water in zijn schoenen had. Totdat **Snowapple** begon. Zij brengen mooie en vrolijke muziek met een Zuidafrikaans randje. Dat is niet verrassend als men weet dat dit de groep van zangeres Una Bergin is, de dochter van een van de invloedrijkste musici in Nederland, wijlen saxofonist Sean Bergin. Zij had haar Snowapple voor deze editie ingericht met musici uit Bergins My Own Band (MOB). Het concert zat vol absurditeit, vrolijkheid en muzikaliteit. Dat is typerend voor de artiesten in de schuur van Huizinga. De dagen van de jodelende Erica Stuckie herleefden. Het nummer 'Chicken feet' sprong eruit, vanwege een perfecte close-harmony van de drie zangeressen (Laurien Schreuder, Felicity Provan, Una Bergin). Daarnaast mochten de blazers, tenorist Tobias Delius en trombonist Joost Buis, er ook zijn. Na het concert was iedereen de stortbui vergeten! De groep presenteert 30 september zijn nieuwe cd 'Wrong Feet' in het Amsterdamse Bimhuis.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Vervolgens fietsten we door naar een van de twee hoogtepunten van het festival: het **Omri Ziegele Tomorrow Trio** in de tent in [Garnwerd](#). Blazer Ziegele heeft zijn eigen idioom, zowel op alt-saxofoon als fluit. Daarnaast was het geweldig om hem ook als 'Spoken Word'-artiest te zien optreden. Mij viel verder de Zwitserse bassist Christian Weber op. Hij is meer dan 'allround'. Hij is een uitstekende begeleider, heeft een mooie strijktechniek en gaf geweldige solo's. Bovendien waren er schitterende interacties met de drummer van dienst: Han Bennink. Hij drumde functioneel en veelal begeleidend. Schitterend! Eén keer stapte hij in de spotlights. Hij citeerde Misha Mengelbergs 'De sprong o romantiek der hazen'. Veel bezoekers bleven twee sets zitten en dat is uitzonderlijk tijdens de ZJFT. Maar het was terecht!

Het concert waar natuurlijk iedereen naar uitkeek, was zonder twijfel **Dave Douglas**. De trompettist die gestaag bekendheid bereikte. Er stonden lange rijen voor de kerk van [Garnwerd](#). De Fiets Tour haalde Douglas naar Garnwerd met de suite 'Mountain Passage', die hij in 2005 schreef. De suite kwam uitstekend tot zijn recht in de kerk. Vooral ook door de sterbezetting die Douglas meenam: de Canadese drummer Van der Schyff, celliste Peggy Lee, altist en klarinettist Michael Moore. en niemand minder dan tubaspeler Marcus Rojas. Schitterend is de gelijkheid binnen het kwartet, waarin celliste Lee uitblonk. En natuurlijk onze 'eigen' Michael Moore, net vanwege zijn pensioen bij het Gronings Conservatorium vertrokken, maar nog steeds actief. Ook Rojas maakte indruk. Misschien niet verrassend, want hij werkte met saxofonist Henry Threadgill, John Zorn en vele anderen. Heel bijzonder dat deze mensen 'gewoon' in een kerkje in Garnwerd staan.

Na Douglas spoedden we ons naar het **Christian Marien Kwartet**, geleid door de drummer van de Insomnia Brass Band. Een uitstekende afsluiting op een nieuwe schuurlocatie in [Garnwerd](#), de Alleshouderij. Gitarist Jasper Stadhouders en tenorist Tobias Delius maakten deel uit van het kwartet. Het contrast met Douglas was groot. Hier werd vrijelijk geëxperimenteerd, met tal van één-tweetjes tussen Delius en Stadhouders. En net als de dag ervoor, tijdens de proloog, hield drummer Christian Marien de boel bij elkaar!

Bart Hollebrandse

HET ARCHIEF VAN WILLIAM P GOTTLIEB



Dave Tough in Eddie Condon's Basement, New York, 1946.



Hot Lips Page in Jimmy Ryan's Club, New York, juni 1947.
(Foto's: William P Gottlieb)

VARIA

Achttien formaties op Dutch Double Bass Festival

In totaal achttien formaties, van popbands tot klassiek met bas of basgitaar in de hoofdrol, zijn te gast op het komende Dutch Double Bass Festival in Theater Zuidplein, Rotterdam. Onder anderen Adam Ben Ezra, Renaud Garcia-Fons, Brady Watt 'Bass & Bars' en Teun Creemers' Naamu staan op het programma. Het festival vindt op 13 en 14 oktober voor de vierde keer plaats. Festivaloprichter James Oesi speelt samen met het kamerorkest Kamerata Zuid muziek van zwarte componisten, werk van Abdullah Ibrahim, Florence Price en Samuel Coleridge-Taylor. Tijdens het festival gaat een nieuwe compositie van bassist Derrick Hodge in première.



Shai Maestro treedt op tijdens Big Sounds Amsterdam. (Foto: Liri Agamai)

Nieuw Amsterdams festival voor grote ensembles

Onder de naam 'Big Sounds Amsterdam' gaat op 29 september in Amsterdam een nieuw festival voor grote ensembles van start. Het is een initiatief van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC) en duurt tot en met 3 oktober. Het JOC, onder leiding van Jim McNeely, opent zelf het festival in de Tolhuistuin met als gast pianist **Shai Maestro**. In de Meervaart is een dag later het Metropole Orkest te horen. Onderdeel van het festival is verder een optreden van het Trondheim Jazz Orchestra & Ole Morten Vågan op 1 oktober in het Bimhuis. Die eerste oktober is er tevens een vrij toegankelijk optreden van het JONG JOC in het Westerpark. Het Clayton-Hamilton Jazz Orchestra met Trijntje Oosterhuis sluit het festival op 3 oktober in het Concertgebouw af.

Meer info:

<https://bigsoundsamsterdam.com/>

FESTIVALS OKTOBER



Saxophoniste Chelsea Carmichael speelt op het Rauwfest (R'dam). (Persfoto)

LEUSDEN JAZZ

Diverse locaties, Leusden
5 tot en met 8 oktober 2023
[\(https://www.leusdenjazz.nl/\)](https://www.leusdenjazz.nl/)

Met onder anderen: Alexander Beets Quintet ft. Edison Nominées, De Later als je Big Band ft. Deborah Carter en Licks & Brains ft. Vlijmscherp & Mrs. Hips.

LAREN JAZZ FESTIVAL

Rondom de Brink, Laren
7, 8 oktober 2023
[\(https://laren-jazz.nl/\)](https://laren-jazz.nl/)

Met onder anderen: Oscar Ployart Wetche Quartet, Davide de Luca Quartet, Ketija Ringa Quintet, Dima Loginov Sextet en Peter Beets Trio ft. Sven Figee & Lo van Gorp.

JEKER JAZZ FESTIVAL

Diverse locaties, Maastricht
13 tot en met 15 oktober
[\(https://www.jekerjazz.com/agenda/\)](https://www.jekerjazz.com/agenda/)

JAZZ INTERNATIONAL NIJMEGEN

Diverse locaties, Nijmegen
25 tot en met 29 oktober 2023
[\(https://www.festivaljazzinternationalnijmegen.nl/\)](https://www.festivaljazzinternationalnijmegen.nl/)

Met onder anderen: Sun Ra Arkestra, Jimmy Rosenberg Orchestra, Fay Claassen, Jazz Orchestra of the Concertgebouw ft. Jeangu Macrooy, Tobias Preisig, WAKO en Nils Petter Molvaer.

RAUWFEST

Rotown, Bird, Rotterdam
26, 27 oktober 2023
[\(https://www.rauwfest.nl/\)](https://www.rauwfest.nl/)

Met onder anderen: Chelsea Carmichael, WAAN (met Bart Wirtz) en Denis Baeten's Time Bomb.

DETTIG JAAR W.E.R.F. RECORDS (1993 - 2023)

Het draaiend houden van een jazz-platenlabel is tegenwoordig geen sinecure. In de twintig jaar dat Jazzflits bestaat zijn heel wat labels gekomen, maar helaas ook veel labels weer gegaan. Het vooraanstaande Belgische jazzlabel W.E.R.F. Records bestaat in 2023 inmiddels dertig jaar en dat mag een prestatie van formaat genoemd worden. Het heeft tot nu toe meer dan vijfhonderd artiesten een onderdak geboden en bracht meer dan tweehonderd albums uit. Een blik op de catalogus leest als een 'who's who' van de Belgische jazzscene van de afgelopen drie decennia. Benny Claesier, producent bij W.E.R.F. Records, blikt in de navolgende bijdrage terug.

Het Belgische jazzlabel W.E.R.F. Records ontstond in 1993 in de schoot van het toenmalige Kunstencentrum De Werf in Brugge. Directeur en bezieler Rik Bevernage engageerde zich al sinds 1986 om jazzartiesten te ondersteunen en een professioneel podium te bieden, en bouwde in Brugge een concertreeks uit waarbij Amerikaanse en Europese jazzgrootheden steeds vaker afgewisseld werden met talent van eigen bodem. Op dat ogenblik had jazz enorm aan populariteit ingeboet bij het brede publiek: de grote jazzfestivals van toen kozen ofwel voor grote Amerikaanse legendes of ze lieten het genre links liggen in ruil voor 'crossover', pop en soul.

Tegelijkertijd ontstond in België een nieuwe generatie creatieve muzikanten die de jazzconservatoria net achter zich hadden gelaten en bezig waren om een nieuwe taal te ontwikkelen en naar de podia te brengen. Het waren de vroege jaren negentig, toen muzikanten als Kris Defoort, Fabrizio Cassol, Nathalie Lories, Laurent Blondiau, Bert Joris en vele anderen hun eerste stappen zetten als professionele musici. Vol creativiteit en 'goesting' vormden ze gelegenheidsbands en ensembles, en speelden ze de jazzkroegen in ons land plat. De scene was bloeiend, maar mainstream-labels negeerden het genre volledig en speelden liever op zeker dan deze nieuwe muziek een platform te bieden.

[vervolg in de rechterkolom...](#)



'The Music Of Bert Joris' van het Brussels Jazz Orchestra (2002) is een van de bestsellers van het W.E.R.F.-label.

Daarom besloot Rik Bevernage, berucht vanwege zijn tegen-draadse persoonlijkheid, als toenmalig directeur van De Werf om in 1993 een eerste cd op de markt te brengen. Het werd er een van Bruggeling Kris Defoort, die na zijn verplichte pelgrimstocht naar New York terugkeerde met een hoop nieuwe composities en een gloednieuwe band: KD's Basement Party. In die band zaten naast Kris op piano, ook zijn broer Bart op saxen, Michel Massot op tuba en het volledige Aka Moon (Fabrizio Cassol: sax, Michel Hatzigeorgiou: bas en Stéphane Galland: drums).

Wasted Energy Records Factory (W.E.R.F.)

Omdat er op dat moment nog geen label was, kreeg het album catalogusnummer W.E.R.F. 001. Dat was niet alleen een verwijzing naar het kunstencentrum waarbinnen het label het licht zag, maar binnenshuis werd het ook smalend een afkorting voor 'Wasted Energy Record Factory'. Wie wilde op dat moment in hemelsnaam nog energie steken in een ter dood veroordeeld genre als jazz? Weinigen hadden durven voorspellen dat het label drie decennia later een monument binnen de Belgische jazzscene zou zijn met meer dan tweehonderd albums op de teller.

De eerste worp op W.E.R.F. Records bleek een schot in de roos en vulde een enorme leemte. Het duurde dan ook niet lang voor andere muzikanten hun weg vonden naar de Brugse Werfstraat, waar het label gevestigd was. Zo ook het kersverse Brussels Jazz Orchestra (ook opgericht in 1993), percussionist en multi-instrumentalist Chris Joris (vader van Naima Joris), een piepjonge Nathalie Lories (pianiste en al snel tot 'leading lady of Belgian Jazz' werd gekroond) met het gloednieuwe impro- en avant-garde-ensemble Octurn.

Het beste van de Belgische jazz

Gaandeweg nam de catalogus in omvang toe en tegen 2002 telde het label net geen dertig titels. Het jaar 2002 zou voor [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

W.E.R.F. Records en kunstencentrum De Werf een absoluut topjaar worden. Brugge was Culturele Hoofdstad van Europa en dat bracht een hoop Europese middelen naar de stad en zijn culturele actoren. De inhuldiging van het gloednieuwe, 'state-of-the-art' Concertgebouw ging gepaard met de eerste editie van het Jazz Brugge Festival, dat, tegen alle tendensen in, resoluut koos voor jazz uit Europa en van eigen bodem. Het was een schot in de roos: de eerste editie was over de hele lijn uitverkocht.

Rond dezelfde tijd verscheen onder impuls van W.E.R.F. Records, en in samenwerking met dagblad De Morgen, de cd-box 'The Finest In Belgian Jazz'. Deze uitgave greep niet terug naar evidente jazznamen als Toots Thielemans of Django Reinhardt, maar koos voor die nieuwe aanstormende generatie. Met namen als Greetings From Mercury, Octurn, Kris Defoorts Sound Plaza, Erik Vermeulen Trio en het Ben Sluijs Quartet werd absoluut niet de weg van de 'easy listening' ingeslagen, maar desalniettemin bleek de box een bestseller. Het album 'The Music Of Bert Joris' van het Brussels Jazz Orchestra dat tot die box behoorde geldt nog steeds als één van de allerbest verkochte Belgische jazzalbums van de voorbije drie decennia.



'Sketches Of Belgium' van KD's Basement Party (Kris Defoort c.s.) was de eerste uitgave van W.E.R.F. Records in 1993.

Het nieuwe millennium

De komst van een nieuw millennium bracht nieuwe uitdagingen met zich mee. Zo was internet tegen die tijd ingeburgerd, net als de gratis muziekplatforms Napster, Kazaa, Souseek etc. Met een paar muisklikken stond in een mum

van tijd een hele muziekcatalogus op je computer en die werd snel en goedkoop op een cd-r gebrand. Tegelijkertijd stak ook iTunes de kop op. Kortom: de cd-industrie kreeg rake klappen. Hoewel in de begindagen vooral mainstream-muziek hard getroffen werd en de niche van W.E.R.F. Records gespaard bleef, werd de kentering steeds meer voelbaar. W.E.R.F. Records moest op de digitale trein springen om het verlies aan inkomsten uit cd-verkoop te compenseren. In 2006 werden de eerste titels op iTunes gezet en tegen 2010 stond de gehele catalogus, die toen net geen honderd titels telde, integraal online. Spotify was nog een kleine speler.

Een nieuwe generatie

De democratisering van het internet en de snelheid waarmee muziek werd verspreid resulteerde niet alleen in een wegwijkende cd-industrie; het creëerde ook nieuwe kansen. Wereldwijd ontstond een nieuwe generatie muzikanten die gretig muziekgenres verslonden en begonnen te broeden op eigen crossovers en stijlen. Zo ook in België, waar jonge artiesten als Lander Gyselinck, Fulco Ottervanger, Nathan Daems en, iets later, Hendrik Lasure, aan de vooravond stonden van een bloeiende carrière. Door ondergetekende, de nieuwe uitvoerend producent van W.E.R.F. Records, werd deze nieuwe generatie met open armen ontvangen. Groepen als Black Flower, BeraadGeslagen, Nordmann, schntzl, PAARD. etcetera zetten hun eerste stappen op het label. Langzaam maar zeker werd met een breder vizier gekeken naar hoe jazz anno het tweede decennium van het nieuwe millennium kon klinken. Tegelijk groeide de publieke interesse in het genre. Er werd gesproken over 'The New Wave of Belgian Jazz' en net als twee decennia eerder bij de uitgave van 'The Finest In Belgian Jazz'-box, stond W.E.R.F. mee aan de wieg. Anno 2023 staat W.E.R.F. Records nog steeds waar het dertig jaar geleden stond: in de voorhoede van de hedendaagse jazzscene. De stijlgrenzen werden opengetrokken, oude bekenden ruilden hun plaats voor nieuwe gezichten en de muziekindustrie veranderde ingrijpend, maar de spirit en de missie van het label bleef onveranderd: ondersteunen van creatieve muziek van eigen bodem, vaak tegen de stroom in, maar immer met de vinger aan de pols.

Met de ondersteuning van Vlaamse subsidiemiddelen en als onderdeel van de creatieve kweekvijver die Kunstencentrum KAAP is, staat W.E.R.F. Records vandaag steviger dan ooit. De crisis van de muziekmarkt lijkt bedwongen en zowel cd's, lp's, cassettes als digitale downloads vinden vlot hun weg naar de hele wereld. Heel wat W.E.R.F.-artiesten stroomden door naar grotere labels en hebben intussen een succesvolle carrière. Tegelijk staat alweer een nieuwe generatie aan de deur te kloppen.

Benny Claeysier

PS

Het dertigjarig bestaan van W.E.R.F. Records wordt gevierd met onder meer een aantal 'label nights'. De eerstvolgende W.E.R.F. Records Label Night is op **21 en 22 september** in de AB Club (Brussel) met onder anderen Echoes Of Zoo, Don Kapot en Esinam. Op **16 januari 2024** spelen tijdens het Brussels Jazz Festival een aantal W.E.R.F.-artiesten. Welke precies wordt nog bekendgemaakt. En op **8 februari 2024** heeft het festival Confluent Jazz in Namen een W.E.R.F. Records Night op het programma staan met onder anderen PAARD. en Lara Rosseel.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

EEN GESPREK MET...

SANEM KALFA

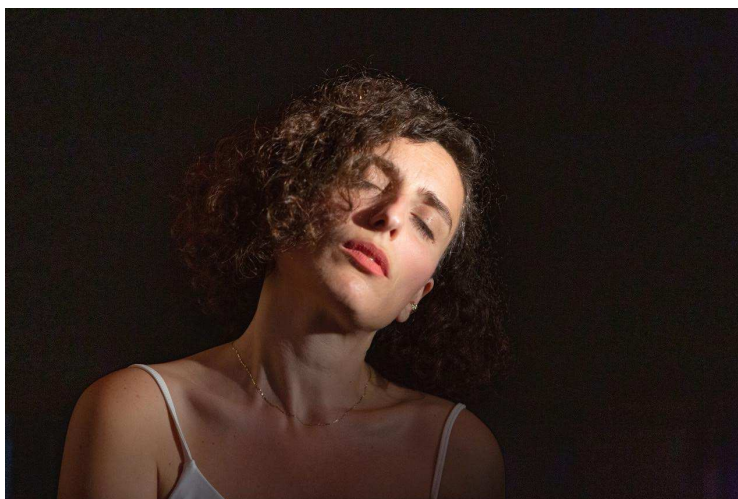
Sanem Kalfa (1982) werd geboren in Trabzon, een stad aan de Zwarte Zee in het noordoosten van Turkije. Na haar cellostudie verhuisde ze naar Nederland om zang te gaan studeren in Groningen. Na haar studie vestigde zij zich in Amsterdam. Dit jaar was ze 'artist in focus' tijdens het festival North Sea Round Town in Rotterdam (22 juni – 9 juli 2023).

Sanem is zangeres, cellist en componist. Als performer is zij wereldwijd actief in zeer uiteenlopende samenwerkingsverbanden. Haar muzikale output beweegt tussen jazz en wereldmuziek. Een mix die zij voedt met theatrale improvisaties. In artistiek opzicht leeft ze van dag tot dag, want zij is een nieuwsgierige duizendpoot.

Het festival North Sea Round Town 2023 koos jou als 'artist in focus'. Hoe heb je dat ingevuld?

"In de eerste plaats wilde ik graag de verschillende kanten van mijn muzikantschap laten zien. Ik kreeg alle vrijheid. Voor mij was het een grote kans om totaal verschillende samenwerkingen aan te gaan met mensen die ik waardeer. Dagelijks trad ik op in totaal verschillende projecten. De resultaten waren zeer inspirerend voor mij. Gisteren trad ik op in de Laurenskerk en daar stond ik op het podium te springen van blijdschap. Het is heel bijzonder om al deze uitdagende dingen te mogen doen en dat verbreedt ook mijn blikveld. Mijn wensen komen tot leven en dat betekent heel veel voor mij omdat ik al die verschillende Sanems kan laten zien.

Niets van wat ik deed is vergelijkbaar en het is bijzonder voor mij om te ervaren dat ik voor sommige projecten ook nieuwe muziek kon schrijven. Ik heb echt het idee dat ik ben gegroeid door het festival en het geeft een rijk gevoel om daar ook nog zo veel waardering voor te oogsten. Het was ontzettend fijn om met het team van North Sea Round Town samen te werken. Ik ervoer oprechtheid, een soort familiegevoel en dat staat ver af van een zakelijk contact. Ik werd in alles gesteund en dat is uitzonderlijk. Het is best een uitdaging, om niet te zeggen een risico, dat ze mij hebben gekozen als 'artist in focus', omdat het onvoorspelbaar was wat ik zou gaan doen. Dat [vervolg in de rechterkolom...](#)



Sanem Kalfa. (Foto: Joke Schot)

vertrouwen gaf mij veel energie. De organisatie reageerde soms verbaasd op wat ik maak, maar gelukkig zijn ze daar ook lovend over."

Dus jij en de organisatie maakten samen een reis?

"Dat is precies wat ik bedoel. Samen maakten we een groeiproces door. Dat kost veel energie, maar daar krijg ik nog veel meer voor terug. Normaal gesproken probeer je zekerheden in te bouwen en ligt de focus op één project. In dit geval moest ik steeds verder en moest ik steeds opnieuw bepalen of de dingen die ik wil doen goed uitpakken. Gelukkig is alles tot nu toe gelukt."

Even terug naar het lunchpauzeconcert dat je 27 juni jl. in de Laurenskerk gaf met organist Hayo Boerema. Dat was in mijn beleving grensverleggend. Er ontstond een symbiose. Wat gebeurde daar precies?

"Hayo Boerema is een geweldige organist om mee samen te werken en het is een geweldige uitdaging om de fantastische akoestiek in die kerk te gebruiken. We hadden niet eerder samengewerkt, dus had ik wat stukken meegenomen, maar zodra we begonnen te spelen ontstond er een chemie en kwamen de improvisaties vanzelf. Er was natuurlijk geen echte 'groove' in deze muziek, maar zo voelde het wel, heel intens. De sound van dat enorme orgel inspireerde tot experiment. Ik heb intensief samengewerkt met violist George Dumitriu en hij gebruikte veel elektronica in zijn muziek. De klanken die daaruit ontstonden daagden mij uit tot imitatie. Daar gaf ik me aan over en zo ontdekte ik allerlei nieuwe manieren waarop ik mijn stem kon gebruiken. De klanken van het kerkorgel hadden een soortgelijk effect op mij en daaruit ontstonden samenvloeiende klankclusters tussen het orgel en mijn stem."

Welke kant ga je op en wat mogen we de komende tijd van jou verwachten?

"Er is natuurlijk altijd een richting in de ontwikkeling die je doormaakt. De komende tijd richt ik mij op verschillende nieuwe projecten. Ik geef leiding aan 'Miraculous Layers' een nieuw kwartet waarin ik samenwerk met Tineke Postma op altsaxofoon, Marta Warelis op piano en Sun-Mi Hong op drums, waar ik nieuwe muziek voor heb geschreven. In november en december gaan we op tour, waarna we een album opnemen dat hopelijk rond 2025 zal uitkomen. Ik verheug me op de samenwerking met dit leuke team."

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

“Daarna ga ik verder met opnieuw de nieuwe band, Televizyon. De vorming daarvan is gestimuleerd door De Ruimte in Amsterdam, in het kader van Space is the Place. De première was op 28 juni jl. bij Worm in Rotterdam. De muziek is geïnspireerd op muziek met Turkse accenten waar ik naar luisterde toen ik opgroeide: pop, rock en traditionele muziek en klassiek via de radio, muziek in televisiecommercials in de jaren 1980-1990 en in films. Er zit heel veel energie in deze groep met Marta Warelis (synths), Ingebrigt Håker Flaten (bas), Sun-Mi Hong (drums) en ikzelf (stem en elektronica).”

“Momenteel doe ik ook een soloproject waarin ik cello en stem combineer. Een intieme setting waar ik veel van mezelf in kwijt kan. Dat wil ik graag voortzetten. Ook samen met George Dumitriu heb ik nieuw materiaal gemaakt. Op ‘Invisible Columns’ kreeg ik zeer positieve reacties. De eerste samenwerking in deze groepssamenstelling met trompettist Ambrose Akinmusire, pianist en organist Kit Downes en ‘live electronic artist’ Jan Bang (NO) in de Van Nelle Fabriek was dan ook zeer geslaagd. De intentie was dat ieder zou spreken op momenten waarop we iets te zeggen hadden. En zo gebeurde het: ze voelden precies aan wat ik wilde zeggen en elke noot die werd gespeeld had een eigen betekenis. Daarmee is een droom uitgekomen. Ik hoop dat we dit project kunnen voortzetten.”

“Ik ben altijd heel intensief bezig met de dingen die ik oppak. Afgelopen jaar nam ik een album op maar ik wacht nog met het uitbrengen daarvan omdat mijn conditie niet goed was tijdens de opnamen. Mijn gevoel daarover heeft nog wat tijd nodig.

Ik denk al lang na over het vormen van een eigen band, maar voel me nog niet zeker genoeg. Op dit moment ervaar ik heel veel energie en geniet ik van de samenwerking met anderen. Ik heb een heel goed gevoel over de dingen die nu lopen. Het is verstandig om projecten te spreiden en te wachten tot de tijd rijp is voor een eigen band.

Ik woon en werk met groot plezier in Nederland, want ik ervaar hier heel veel ruimte en waardering voor de creativiteit die ik breng. Dat voelt als een omarming en bevestigt dat ik word gezien als een lid van de Nederlandse muziekgemeenschap.”

Roland Huguenin

VARIA



Jazzbulletin 128 is uit

Op de voorkant (zie hierboven) van Jazzbulletin 128 staan drie leden van het New Rotterdam Jazz Orchestra. Binnenin een stuk van Tom Beek die sprak met oprichters trombonist Louk Boudesteijn, trompettist Rob van de Wouw en bassist Johan Plomp. De jonge saxofonist Daan Kluwer wordt in het blad belicht als jong talent. Jan Kelder tekende het levensverhaal op van drummer Martin van Duynhoven. Veteranen Erik van den Berg en Bert Vuijsje doken in de nalatenschap van jazzjournalist Rudy Koopmans. Ook in het nieuwe Jazzbulletin is het tweede deel van een verhaal van Jeroen de Valk over Sandy Mosse te vinden. Dan nog deel twee van een verhaal over het Hobby-Orkest en herinneringen van de familie Wigt aan de concerten en opnamen die ze voor Timeless maakten met saxofonist Pharoah Sanders. Jazz Bulletin is een uitgave van het Nederlands Jazz Archief en verschijnt vier keer per jaar.

Gratis proefnummer?

Ga naar: jazzarchieff.nl/jazz-bulletin/

Jazz Orchestra vervolgt concertreeks Dutch Jazz Heritage

Het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC) gaat in samenwerking met het Nederlands Jazz Archief weer een aantal legendarische concerten reconstrueren. Onder de noemer ‘Dutch Jazz Heritage’ worden het komende seizoen vijf concerten gegeven. Op 23 september kruipt zangeres Fay Claassen in Amsterdam in de huid van Ann Burton, en op 1 oktober betuigt het JOC in Spijkenisse met de zangeressen Marjorie Barnes en Anna Serierse zangeres Ella Fitzgerald eer. Op 4 december staat saxofonist Sonny Rollins centraal. Saxofonist Gideon Tazelaar staat dan in Amsterdam op het podium. Saxofonist Benjamin Herman staat op 6 april 2024 centraal in een eerbetoon aan saxofonist Piet Noordijk (A’dam) en de reeks wordt 18 april 2024 in Heerlen afgesloten met zanger Edwin Rutten die trompettist-zanger Chet Baker in de ‘spotlights’ zet.

ERIC'S HARDBOP-ARCHIEF

REIN DE GRAAFF/DICK VENNIK HET LEGENDARISCHE KWARTET DEEL 1

Eric Ineke was bijna twintig jaar drummer van het Rein de Graaff/Dick Vennik Kwartet. In Jazzflits kijkt hij terug op die jaren. Zijn relaas publiceren we in twee delen. Nu zijn verhaal over de jaren 1971 tot en met 1976 en in Jazzflits 405 de jaren daarna.

In de nazomer van **1969** werd ik door Rein de Graaff gebeld of ik in kon vallen bij het kwartet dat hij samen met Dick Vennik leidde. Hun toenmalige drummer Pierre Courbois was verhinderd en ik nam de uitnodiging onmiddellijk aan, want ik wist al heel lang hoe goed die band was. Het concert vond plaats in Beverwijk en Wim Essed was de bassist met wie ik al heel veel had gespeeld in het kwartet van zangeres Henny Vonk. Met Rein had ik al een paar keer gespeeld onder meer op een jamsessie en tijdens een Riverboat Cruise van de Haarlemse Jazzclub (met Henny Vonk), en een gig ergens in Friesland met saxofonist Herman de Wit, die toen nog bebop speelde.

Rein zijn pianospel vond ik te gek en zijn manier van spelen had ik alleen op platen gehoord van Bud Powell. Zijn vloeiende beboplijnen en zijn manier van begeleiden als een drummer, spraken mij heel erg aan. Met Dick Vennik had ik voor het eerst gespeeld in mei 1965, in de legendarische 'Scheherazade' in Amsterdam. Dat was toen met saxofonist Gijs Hendriks, pianist Ton Wijkamp en bassist Andre Thompson. We speelden voor deurinkomsten en ik moest volgens de portier heel blij zijn want ik kreeg 20 gulden en volgens die man was dat een bedrag waar ik mij mee in mijn handen mocht knijpen. Dick had toen al op tenorsax een hele vette sound, hij deed mij aan Sonny Rollins denken. Het Rein de Graaff/Dick Vennik Kwartet bestond al sinds 1964 in verschillende bezettingen. Toen ik ze voor het eerst live hoorde was ik onder de indruk van hun 'power' en speelden ze met bassist Ferdy Rikers en drummer Leo de Ruiters, later waren dat Wim Essed en Pierre Courbois.

[vervolg in de rechterkolom...](#)



Het Rein de Graaff/Dick Vennik kwartet in 1984 met vlnr: Dick Vennik, Rein de Graaff, Koos Serieuse en Eric Ineke. (Foto: Raymond Peter)

In deze samenstelling hadden ze al een plaat opgenomen getiteld 'Minor Moods From Past And Present' voor het SJW-label.

Luister hier naar de eerste kant van dit live-album:
<http://tinyurl.com/4ee7axwy>

Ik speelde toen in het kwartet van saxofonist Ferdinand Povel (met pianist Henk Elkerbout en bassist Fred Pronk) en met die groep waren we al veel eerder die kant op gegaan, dus toen ik bij Rein en Dick moest invallen voelde ik mij als een vis in het water. Pierre bleek al wat meer keren niet te kunnen en dus werd ik vaker teruggevraagd om in te vallen. Uiteindelijk verliet Pierre de groep om zich volledig te storten op zijn groep Association PC en belde Rein mij in de zomer van **1971** op om de vaste drummer te worden van het Rein de Graaff/Dick Vennik kwartet. Met Dick Vennik speelde ik uiteindelijk alweer twee jaar in het kwintet Van Rob Agerbeek en deed ik wat radio- en televisiewerk. De bassist was inmiddels Henk Haverhoek met wie ik ook al enige malen had gespeeld met Ton Wijkamp.

Mijn eerste optreden als officieel bandlid was in september 1971 op een festival in Arnhem. Tegelijkertijd werd ik gevraagd om een week met pianist Tete Montoliu en bassist George Mraz in Jazzclub Domicile in München te spelen. Dat heb ik niet gedaan, omdat Rein gewoon mijn eerste keus was. Tete sprak ik wat jaren later en hij dacht dat ik nooit wilde reizen, maar dat had hij verkeerd begrepen. Na dat eerste concert met het kwartet ging de muziek in stijgende lijn met enorm veel energie, vrijheid en heel veel interactie. Bij het spel van Rein kwam McCoy Tyner af en toe wel om de hoek kijken en dat paste perfect in de wat modale stukken. De composities waren van de hand van Rein en Dick en elk concert speelden we een prachtige emotioneel geladen 'ballad'. Dat was altijd een 'bittersweet standard' zoals Rein dat altijd noemde. Dick Vennik was een ware meester in het vertolken van 'ballads.' Het was altijd het kippenvelmoment. Ook Henk Haverhoek droeg zijn steentje bij. Zijn compositie 'Departure' mag tot een van de belangrijkste bijdragen gerekend worden. Het werd ook het titelstuk van het legendarische album dat we in **1972** opnamen in de toenmalige studio van Andre van de Water in Baarn. Dit album werd uitgegeven in een

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

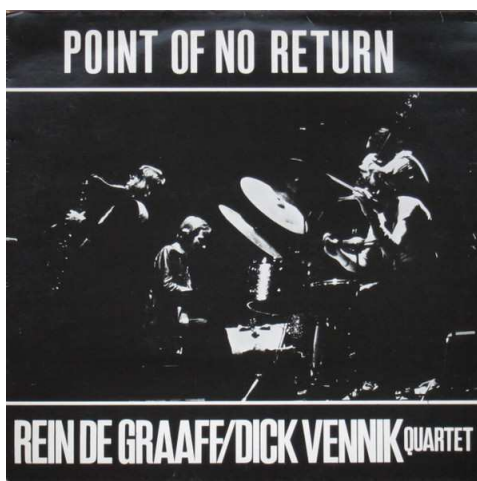
serie die financieel werd ondersteund door de BIM (beroepsvereniging improviserende musici) voor het BASF-label. We speelden in de studio zo waanzinnig, alsof het een live-opname was. Ik had dit eerlijk gezegd nog nooit eerder meegeemaakt en ook daarna niet meer. Alles recht voor zijn raap en geen 'Frankenstein'-toestanden, dus knippen en plakken. De moedertape schijnt ergens onder in een container te liggen in Engeland. Wie weet komt hij ooit nog eens boven water.

Rein was altijd een perfecte organisator en was ook heel goed in het promoten van de band. We speelden vrij regelmatig in clubs en festivals in Nederland. Een beruchte club waar we vaak speelden was De Koffer in Groningen. We speelden daar van tien tot ziens. En niet slap spelen maar gewoon loos gaan. Langzamerhand speelden we ook wat meer in het buitenland. Ik herinner mij dat we drie dagen konden spelen in de beruchte Pol's Jazzclub in Brussel en dat we op een van die dagen nog een middagconcert moesten geven op het Middelheim festival in Antwerpen. Daar hebben we als gekken gespeeld. Na ons trad Sonny Rollins op met zijn groep. Dick Vennik was natuurlijk door het dolle heen. Na dat optreden reden we gewoon weer naar Brussel voor drie sets bij Pol's! De Belgen hadden soms wat moeite met de naam van de groep en zo zagen wij ons een keer aangekondigd staan als het 'Pain de Groove/Dick kwartet'. Heel apart. Dat was in **1973**. In datzelfde jaar was de legendarische beboptrumpettist Red Rodney in Nederland. Hij werd voor twee concerten bij het kwartet gevoegd. Eén in het oude Bimhuis op de Oude Schans, dat net geopend was. Het was toen een kale ongezellige betonnen ruimte met een paar klapstoelen, maar alle begin is moeilijk en kijk eens wat voor schitterende zaal men nu heeft aan het IJ. Het andere concert vond plaats in Jazzclub 'Boogaloo' in Venlo. Red Rodney, net uit de gevangenis, begon zijn embouchure weer terug te krijgen en ging steeds beter spelen. Hij kreeg dan ook flink op zijn donder van de ritmesectie en hij had een vette tenor naast zich. Ook werden we in datzelfde jaar gevraagd om op het Jazzfestival in Reims in Frankrijk te spelen. In hetzelfde programma speelden ook de saxofonisten Dexter Gordon en Johnny Griffin met een Franse ritmesectie. We reisden met de [vervolg in de rechterkolom...](#)



Een fragment van de hoes van het album 'Departure'. Het kwartet met bassist Henk Haverhoek in afwachting van de trein.

trein en op de heenweg pakte Dick zijn sopraansax uit, Rein had zijn melodica bij zich en ik een paar drumsticks. We hebben toen als gekken zitten spelen in die coupé en ik weet niet meer of de medepassagiers daar nu echt blij van werden... (wij wel). Ook in Duitsland kwamen we terecht, vooral in het noorden. In plaatsen als Oldenburg, Wilhelmshafen en Dordtmund speelden we regelmatig. Dat was vooral voor Rein wat makkelijker, want die woont in Veendam. Voor Dick, Henk en mijzelf natuurlijk niet, maar een mooie 'carpool plek' was Velp want daar woonde Henk in die tijd. Hoe vaker we speelden hoe meer vorm de muziek begon te krijgen. Elk concert, of er nu veel of weinig bezoekers waren, werd er op het scherp van de snede gespeeld. Rein had in die tijd sowieso geen problemen met piano's. Hij ging gewoon altijd loos. In **1975** werd het weer eens tijd voor een nieuw album. Het was een studio in Arnhem, de Stable Studio, waar we gingen opnemen. Alles gortdroog, een typische 'seventies sound' dus, maar dat mocht onze speelpret niet drukken en het ging behoorlijk tekeer in dat kleine studiootje. Onder de titel 'Point Of No Return' werd het album toen uitgebracht door Universe Productions. De hoesfoto is trouwens schitterend! [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)



De hoes van het album 'Point Of No Return'. Luister hier naar een nummer van de plaat: <http://tinyurl.com/48txb4n9>.

Het album bevat ook weer een aantal eigen composities van Rein en Dick, de prachtige standard 'Goodbye' van Gordon Jenkins en nog een nieuwe compositie van Henk Haverhoek. In 1976 kreeg Henk Haverhoek een aanbieding om bij Toon Hermans te komen werken. Dat was uiteraard een vaste betrekking dus het kwartet ging naarstig op zoek naar een nieuwe bassist en dat werd in een overgangperiode Roger Cooke. Koos Serieuse kreeg uiteindelijk de voorkeur, mede door zijn enorme ervaring in allerlei formaties. Met Koos had ik al wat opnamen gemaakt met het trio van Rob Madna en dat klikte zeer goed. Dat bracht ik ook naar voren bij Rein en Dick. Dick had ook al een paar keer met hem gespeeld, dus het was een duidelijke zaak. De eerste 'gig' met Koos was in 'of all places', Appingedam. Maar Koos had de juiste mentaliteit, was enthousiast en hield ook van avontuur in de muziek en voelde zich als een vis in het water. De groep kreeg een nieuwe lift en ook Koos bracht wat eigen stukken in. Een stuk van hem dat we vaak speelden heette 'Up to the north'. Dat was denk ik een ode aan al die jaren dat we naar Groningen moesten rijden.

Eric Ineke

In het programma 'House of Hard Bop', dat Eric Ineke voor de Concertzender (CZ) samenstelt, is eind vorig jaar twee keer een uur lang aandacht besteed aan het RdG/DV Kwartet. U kunt deze uitzendingen via de CZ-website terugluisteren:

<http://tinyurl.com/mrc2b7sz>
(15 oktober 2022)

<http://tinyurl.com/c2h8vjbz>
(19 november 2022)

VARIA

Jazz Station Brussel bestaat achttien jaar

Het Brusselse Jazz Station bestaat achttien jaar en dat wordt eind september drie dagen gevierd. In het Jazz Station zelf met de Jazz Station Big Band (28 september), een Swing party met Easy Swing (29 september) en op 30 september in Botanique met de formatie NØ Steam (met Igor Gehenot op piano en Fabrizio Graceffa op gitaar). Het Jazz Station is ondergebracht in het oude treinstation van Saint-Josse-ten-Noode en werd op 30 september 2005 geopend. Het is niet alleen een podium, maar beschikt ook over expositie- en archiefruimte. Verder worden er workshops en masterclasses gegeven en is er repetitieruimte te huur. Ook kent het Jazz Station een eigen bigband onder leiding van Michel Parré.

Meer info: <https://jazzstation.be>

Luistercursus van Ruud Bergamin

Saxofonist Ruud Bergamin geeft andermaal een luistercursus aan de Volksuniversiteit te Rotterdam. Deze begint op donderdag 5 oktober en omvat acht bijeenkomsten (steeds van 13.30 tot 15.00 uur). Thema's dit najaar zijn: vrouwen als instrumentalist in de jazz; verschillende typen jazzensemble en enkele spraakmakende ensembles; de blues als factor in de jazz en (bij voldoende tijd) enkele belangrijke koperblazers. Het lesgeld bedraagt 137 euro. Opgeven kan via info@vu-rotterdam.nl.

Meer info: <https://tinyurl.com/44zkd7nb>

Weer maandelijks jazz bij De Avenue in Breda

Begin oktober opent het zevende seizoen van de concertreeks Jazz at the Avenue in Breda. De reeks is een initiatief van trompettist Michael Varekamp en pianist Harry Kanters, die er in 2017 mee begonnen. De eerste jaren vonden deze plaats in het Stedelijk Museum, eerst in het café boven en later in het Auditorium. Tijdens de coronapandemie verhuisde het podium naar De Avenue. De concerten zijn één keer per maand op zondagochtend om 11.00 uur. De komende maanden komen zangeres Angela van Rijthoven (Eldridge, O'Day & Swing pianists, 8 oktober), saxofonist Rolf Delfos (The School of Cool, 12 november) en klarinettist Bob Kaper (Chicago Dixieland, 10 december). De reeks wordt vervolgd op 7 januari 2024.

Meer info: <https://de-avenue.nl/agenda/>

Tentoonstelling '50 jaar Laren Jazz' in Laren

In De Lindenhoeve, het onderkomen van de Historische Kring Laren, is de komende tijd een tentoonstelling te zien onder de titel '50 jaar Laren Jazz'. Vijftig jaar geleden, in het voorjaar van 1973, was de eerste aflevering te horen van het live-radioprogramma 'Sesjun' vanuit Nick Vollebregt's Jazzcafé in Laren. En in hetzelfde jaar vond de eerste editie van het Internationaal Jazz Festival Laren plaats. Tal van jazzgroten deden vanwege het radioprogramma en het festival Laren aan. Op de tentoonstelling zijn onder meer affiches te zien en is aandacht voor Nick Vollebregt en zijn jazzcafé. De expositie is te bezoeken op zaterdagmiddag tussen 14.00 en 16.00 uur. Op de openstelling zal jazz te horen zijn die werd opgenomen tijdens het programma Sesjun.

Meer info: <http://tinyurl.com/pp9ju8bk>

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

Brussels Jazz Orchestra maakt in oktober jubileumtournee

Het Brussels Jazz Orchestra (BJO) trapt het nieuwe seizoen op 7 oktober feestelijk af met het programma 'BJO30', een concertreeks ter gelegenheid van de dertigste verjaardag van het orkest. Er wordt zes keer feest gevierd met muziek die de afgelopen tien jaar op de lesse-naar stond: 'van de klanken van Bert Joris, protestsongs met Tutu Puoane en ballads met Lynn Cassiers tot verhalen met Osama Abdulrasol, de klanken van Two Places en de verhalen van Kommil Foo', aldus een aankondiging. 'BJO30' is te horen in Dilbeek (7 oktober), Brugge (10 oktober), Brussel (11 oktober), Hasselt (12 oktober), Leuven (13 oktober) en Antwerpen (14 oktober). In december gaat het BJO met pianist Gwilym Simcock concanderen. In het voorjaar 2024 gaat 'Looking Within' in première, een project met trompettist Bert Joris en accordeonist Philippe Thuriot.

Meer Jazz Café is weer terug

Het Meer Jazz Café is terug van weggeveest. De Haarlemmermeeders Alex de Leeuw, Axel van Luijk en Theo Hoeke sloegen de handen ineen en organiseerden op 17 september weer een jazzconcert. Dan treedt zangeres Deborah Carter met haar band Zandscape op in Nieuw-Vennep. Meer Jazz was eerder een stichting en zette onder meer een jaarlijks jazzfestival in Hoofddorp op poten. Ook organiseerde het tweewekelijkse jazzconcerten in de Haarlemmermeer. Eind vorig jaar viel om financiële en organisatorische redenen het doek. Er was nog hoop dat een andere organisatie de boedel zou overnemen, maar dat is tot op heden niet gebeurd. Vandaar dat de drie genoemde heren het heft in handen hebben genomen. Het Meer Jazz Café krijgt een wekelijkse frequentie en heeft onderdak gevonden in De Rustende Jager in Nieuw Vennep en Fort NOXX in Hoofddorp.

VRAAG EN AANBOD

Heeft u als lezer iets in de aanbieding of zoekt u iets op jazzgebied, meldt u dat dan bij ons. Maar ook als u een vraag heeft, of bijvoorbeeld op zoek bent naar de naam van een muzikant op een foto, kunt u met ons contact opnemen. Alles mag. Wij gooien het via deze rubriek 'vraag en aanbod' dan zagezegd in de groep, en, zoals u van Jazzflits gewend bent, geheel kosteloos. Aarzel niet! Ons e-mailadres is jazzflits@gmail.com.



De formatie RED opende op 10 september het nieuwe Jazz'land Café in de Cultuurfabriek Bergschenhoek. (Persfoto)

Cultuurfabriek Bergschenhoek krijgt jazzpodium

Jazz'land Café is de naam van een nieuw jazzpodium in de Cultuurfabriek in Bergschenhoek. Het is een initiatief van René van Rooijen, Joop van Engelen, Kees Marree en Sabina Maljers. De opening was op 10 september. Als eerste trad de formatie RED (met onder anderen trompettiste Ellister van der Molen) op. Elke tweede zondagmiddag van de maand zal er jazz te beluisteren zijn in het café. Ook zullen jamsessies worden georganiseerd. De eerste is op 10 december. Vibrafonist Vincent Houdijk wordt op 12 november verwacht. De eerstvolgende keer dat het café opent is op 8 oktober.

JazzX in september weer van start

Op 10 september jl. is de aftrap gegeven van het negende seizoen van de Haarlemse concertreeks JazzX. In deze reeks wordt iedere maand in de Pletterij een podium aan jong jazztalent geboden. Het komende seizoen zijn zes formaties uitgenodigd, onder anderen AREIA (15 oktober), Willem Abelens FLUX (26 november) en NOHMI (14 januari). De optredens kunnen door maximaal vijftig bezoekers worden bijgewoond (in de regel zijn dat er een dertigtal). Van ieder concert worden beeld en geluid vastgelegd.

Meer info: <https://www.jazzx.nl/>

Inschrijving Keep an Eye The Records 2024 geopend

Tot 1 november staat de inschrijving voor het concours Keep an Eye The Records 2024 open voor afstuderende studenten jazz, en alumni van de Nederlandse conservatoria. De drie winnaars van The Records krijgen ieder 10.000 euro om een album op te nemen en mogen bovendien een tournee maken langs een aantal Nederlandse podia en festivals. De aanmeldingen worden 'blind' beluisterd door een jury. Die kiest de zeven formaties die doorgaan naar de finale op 25 januari 2024 in TivoliVredenburg, Utrecht. Iedere finalist speelt daar een set van vijftien minuten voor vijf juryleden die werkzaam zijn als programmeur, muzikant of recensent. Na afloop van de finale presenteren de drie winnaars van 2023 de albums die zij met hun geldprijs maakten. Eerdere winnaars van Keep an Eye The Records waren onder meer Federico Calcagno Octet, Ambergris, Nefertiti, Önder, Mo van der Does Motet, Marta Arpini, Lucas Santana 5tet, Guy Salmon Group, SMANDEM, Idema/Serierse Quartet en het Tijs Klaassen Quartet.

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

ETTA JONES (1928–2001)

Dolores Etta Jones was een Amerikaanse zangeres. Ze werkte 34 jaar samen met tenorsaxofonist Houston Person (°1934, nog steeds actief). De eerste kennismaking van Houston met Etta was rond 1968 in Smalls Paradise in New York City. Begin jaren zeventig werden ze een muzikaal koppel. Jaarlijks gaven ze tientallen concerten. Haar stijl heeft flarden Billie Holiday en Dinah Washington in zich, beiden zijn een bron van inspiratie voor jazzzangeressen.

Etta Jones werkte met Buddy Johnson, Oliver Nelson, Earl Hines, Barney Bigard, Gene Ammons, Kenny Burrell, Milt Jackson, Cedar Walton en Houston Person. In Nederland waren in maart 1993 Houston Person en Etta Jones te bewonderen aan de zijde van het trio van pianist Rein de Graaff met bassist Koos Serierse en drummer Eric Ineke.

Etta's bekendste liedje is 'Don't go to strangers': <http://tinyurl.com/25bk2am5>. Het is een nummer van tekst- en muziekschrijvers Arthur Kent, Redd Evans en David Mann. In januari 1954 gingen The Orioles met het Sid Bass Orchestra er voor het eerst mee in de studio. Zanger Al Martino scoorde er voor Capitol een hit mee in 1954. Dinah Washington zingt het op haar 'For Lonely Lovers' (1960), Gene Ammons speelt het op zijn 'Boss Soul!' (1961), Sonny Stitt op zijn 'My Mother's Eyes' (1963). En Sarah Vaughan zingt het op haar 'Star Eyes' (1963): <http://tinyurl.com/4n5ry29v>.

Etta Jones werd geboren op 25 november 1928 in Aiken, South Carolina. Vanaf haar derde groeide Etta op in Harlem, New York. Van kindsbeen af droomde ze ervan zangeres te worden. Ze oefende de mimiek voor de spiegel. Eens had Etta een optreden van Billie Holiday bijgewoond. Etta had veel bewondering voor zangeres Thelma Carpenter (1922-1997), die toen optrad aan de zijde van Teddy Wilson, Coleman Hawkins, Count Basie en Duke Ellington. In 1943 neemt Etta deel aan een talentwedstrijd in het Apollo Theater in Harlem. Het was niet echt een succes. [vervolg in de rechterkolom...](#)



Etta Jones op een publiciteitsfoto.

Maar pianist-orkestleider Buddy Johnson (1915-1977) waardeerde haar talent en nam Etta aan ter vervanging van zijn zus zangeres Ella Johnson, die een kind ter wereld zou brengen. Etta Jones mocht in **1944-1945** mee op tournee met Buddy's negenmansorkest, tot de terugkeer van Ella. Broer Buddy en zus Ella hadden in de oorlogsjaren een hit met 'When my man comes home' (30 juli 1942, Decca 8655). De song gaf hoop aan de vrouwen wier echtgenoot of zoon bij de Tweede Wereldoorlog was betrokken.

Buddy Johnson had in de jaren veertig en vijftig een van de beste zwarte orkesten, bijna exclusief optredend voor een zwart publiek in zwarte wijken. Daardoor kreeg het weinig aandacht in de blanke pers. In de talrijke boeken over de 'bigband jazz' uit die tijd zijn weinig details te lezen over zijn orkest. Enige uitzondering bij de blanke critici was Londenaar Leonard Feather (1914-1994).

Etta's eerste vier opnamen zijn uit december 1944 met pianist-producer Leonard Feather voor Black & White. Ze zong een 'Evil gal blues', een compositie van Lionel Hampton en Leonard Feather. Dinah Washington had er met een 'all star sextet' een hit mee (29 december 1943, Keynote 605). In **1947** haalde Etta Jones enige faam met 'I sold my heart to the junkman'. Het was songwriter Leon René die het in 1946 schreef. René liet het opnemen door The Basin Street Boys met zanger Ormonde Wilson voor een single bij zijn Exclusive Records. Die Leon René schreef in 1931 mee aan 'When it's sleepy time down south'. Het was een herkenningmelodietje voor Louis Armstrong die het op 20 april 1931 opnam (Okeh 41504). Op 13 mei 1940 zingen The Ink Spots 'When the swallows come back to Capistrano', ook uit het brein van Leon René (Decca 3195).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In **1948** is Etta Jones bij een formatie van drummer J.C. Heard (1917-1988). Die had juist het orkest van Cab Calloway verlaten. Ze blijft zowat twee jaar bij Heard.

Etta trad graag op in de Paradise Club in Harlem. Ook saxofonist Big Nick Nicholas was daar thuis.

Van **1949** tot in 1952 zingt Etta Jones bij combo's van pianist Earl 'Fatha' Hines (1903-1983). Hines had in de herfst van 1951 Armstrong's All Stars verlaten. In **1952** was Hines' sextet werkzaam in Los Angeles, met Etta en ook zangeres Helen Merrill erbij. Etta Jones is jarenlang boos geweest op saxofonist Charlie Parker; die was in een club in de buurt werkzaam. Hij had alleen Merrill uitgenodigd om enkele nummers met hem mee te zingen. Helen was toen getrouwd met Hines' klarinettist Aaron Sachs. Benny Green (1923-1977) was zijn trombonist. Etta Jones speelde toendertijd wat drums in een cocktailbar en nam zelfs trombonelessen bij Benny Green. Na Hines werkt Etta een tijdje bij haar man trompettist Gerald Wilson (1918-2014). Hun huwelijk valt uiteen begin jaren vijftig.

Etta wilde een solo-loopbaan beginnen als jazzzangeres. Was ze op de trein van de R&B-blues gesprongen, dan was ze meer succesvol geweest. In 1952 trok ze zich terug uit de muziekscene en trad slechts sporadisch op. Vandaar dat ze acht jaar in de anonimiteit verkeerde. Als naaister verdiende ze wat klein geld om in haar onderhoud en dat van haar dochter Catherine te voorzien. Bij London Records stopte ze andermans platen in de hoezen.

In februari **1954** is ze toch nog even in de studio met drummer Jack 'The Bear' Parker: 'One o'clock jump' is een duet met Jones. Zij zingt de Lester Young solo van Count Basie's instrumentale versie: <http://tinyurl.com/2s4ekb4d>.

Haar twee opnamesessies in april **1957** met producer Henry Glover voor King Records kregen weinig weerklank. Tot dan had het label vooral rhythm & blues-artiesten opgenomen. Pas in 1956 en 1957 werd het meer een jazzlabel door samenwerking met Eddie Lockjaw Davis, Bill Jennings, Bill Doggett en Roland Kirk. In **1958** deelt Etta Jones dikwijls het podium met zangeres Della Griffin. Etta Jones moest tot **1960** zestien jaar wachten op een commerciële doorbraak. [vervolg in de rechterkolom...](#)



De hoes van het album 'Don't Go To Strangers' uit 1960.

Haar manager Warren Lanier stuurde een proefopname naar Esmond Edwards, producer bij Prestige Records, eigenaar was Bob Weinstock. Haar Prestige-single van 21 juni 1960 met 'Don't go to strangers' verkocht op grote schaal: één miljoen (!) exemplaren gingen over de toonbank. Elders las ik dat Prestige ermee één miljoen dollar verdiende, een essentiële nuance. Etta werd beloond met een Gouden Plaat. Plots steeg haar wekelijks inkomen van 50 tot 750 dollar. Na zeven platen verlaat ze in 1963 Prestige. Terloops: diezelfde Bob Weinstock slaagde erin tussen 1958 en 1965 de jazzfan op het verkeerde been te zetten. Hij bracht oude opnamen uit op zijn nieuwe label 'New Jazz'. Na honderd platen hield hij het voor bekeken.

Etta Jones had een job van 25 december 1960 tot 2 januari 1961 in het Howard Theatre in Washington, DC.

In **1963** is Etta Jones aan de Westkust. Daily Variety in Los Angeles (14 november 1963) kondigt 'The Exciting & Sensational Etta Jones with Joe Castro' aan voor een reeks optredens van 15 november tot 5 december 1963 in The Losers, Hollywood. Het trio bestaat uit pianist Joe Castro (1927-2009), Don Grief (bas) en Mike Romero (drums). (In 1961 trad Castro op in de Mars Club in Parijs met Leroy Vinnegar (bas) en Charles Bellonzi (drums). Castro had in 1966 een bigband waarbij Conte Candoli, Frank Rosolino, Teddy Edwards, Anthony Ortega. Met opnamen voor Clover Records uit Beverly Hills).

In Down Beat (9 februari 1970) vertelt trompettist Lee Morgan over een muziekspecial van het U.S. Information Agency. Een propaganda programma uit de lente van **1969**, met Nipsey Russell, Billy Eckstine, Joe Carroll, Etta Jones en een bigband met Lee Morgan erbij. Helaas zal in het Amerikaans binnenland niemand die special zien of horen, aldus Morgan.

Eind 1969-begin **1970** kon de jazzfan in stukjes van een half uur op de Nederlandse radio luisteren naar het profiel van Houston Person. Wie was die radiomaker die oor had voor Person? [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Tussen 1971 en 1974 zijn er geen officiële opnamen van Etta Jones. Vanaf 1976 zingt ze achttien platen vol voor Muse, vanaf 1996 zingt Etta voor HighNote.

Joe Fields (1929-2017) was in 1972 de stichter van Muse Records. Hij gaf kansen aan jongere artiesten als Woody Shaw, Sonny Stitt, pianist Cedar Walton uit Dallas, Pat Martino, Charles Earland, Mark Murphy, en ook Etta Jones en Houston Person. In 1996 hield Muse op te bestaan en ging over naar 32 Jazz Records. Zoon Barney Fields lanceerde in datzelfde jaar HighNote en Savant Records. Fedora Records is voorbehouden voor hun bluesartiesten.

In 1970 onderneemt Etta Jones een tournee in Japan en Korea met Art Blakey's Jazz Messengers: Bill Hardman (trompet), Carlos Garnett (tenorsax), JoAnne Brackeen (piano). Bassist was de Tsjech Jan Arnet (1934-2017). Op 19 februari wordt in Tokio 'Jazz Messengers '70' opgenomen, echter zonder Etta. Voor een volgend concert kwam Etta speciaal overgevlogen uit Chicago. Op zondag 27 februari 1972 is ze met het Cedar Walton Trio in de Famous Ballroom in Baltimore, Maryland, voor de Left Bank Jazz Society. Opnamen van dat concert zijn beschikbaar op Reel to Real Recordings, opgericht in 2018. Gelukkig draagt het Cedar Walton Trio de zang van Etta.



'A Soulful Sunday' (Reel to Real-label). Etta Jones met het Cedar Walton Trio.

Geniet van het super-pianospel van Cedar Walton op zijn 'Eastern Rebellion'-albums (Timeless SJP 101 uit 1975, deel 2 op SJP 106 uit 1977, deel 3 op SJP 143 uit 1979, deel 4 op SJP 184 uit 1983).
 vervolg in de rechterkolom...

Op 13 mei 1972 vond in het John F. Kennedy Center in Washington, DC de Jazz Cavalcade plaats met Gene Ammons, Sonny Stitt, Buddy Rich, Etta Jones was er ook bij.

Vanaf 1973 tot aan Etta's dood in 2001 is Houston Person haar vaste muzikale partner. Zijn plaat, drie jaar na haar dood, 'To Etta With Love' is een eerbetoon aan Etta en haar liedjes die ze graag zong (HighNote 7127, opname 21 januari 2004).

1968 was het begin van hun jarenlange samenwerking. Dat jaar zijn beiden geboekt in Washington's Gold Room van clubeigenaar-vocalist Jimmy McPhail (1928-1998). Dat was in het orkest van Johnny 'Hammond' Smith (1933-1997), ook een Prestige-artiest. Hammond Smith was de eerste werkgever van Person. Duke Ellington deed in 1965 beroep op diezelfde McPhail voor zijn First Sacred Concert.

Person was producer van achttien Etta Jones-platen en is de saxofonist op bijna al haar platen. De laatste tien jaar van haar leven trad ze veel op met bluesartiest Charles Brown (1922-1999). Etta zingt op 6 januari 1995 een nummer mee op zijn plaat 'Honey Dripper'.

Download hier 1,5 uur muziek van Etta Jones:
<https://archive.org/details/SureGotTheJones>

Europa was niet vreemd voor Houston Person. Tijdens zijn militaire dienst halfweg jaren vijftig was hij gelegerd in het toenmalige West-Duitsland. Hij werkte daar samen met Eddie Harris, Lanny Morgan, Leo Wright, Cedar Walton en Lex Humphries. Misschien zijn Europees debuut, zeker zijn eerste optreden met Etta in Nederland was op 3 februari 1979 in Utrecht, Vredenburg.

Het Bimhuis nodigde op 13 februari 1980 de tenor-orgelgroep Houston Person/Etta Jones uit, met Sonny Phillips (toetsen) en Frankie Jones (drums). Op 14 februari in Laren, Nick Vollebregt's, op 16 februari in Rotterdam, B14, op 17 februari in Arnhem, George's Jazzcafé.

Op 14 juli 1984 speelt het Houston Person/Etta Jones Quartet in de Carrouselzaal tijdens het North Sea Jazz Festival in Den Haag. Daags nadien op 15 juli 1984 is het kwartet geboekt op de Grande Parade du Jazz in Nice, daar met begeleiders Joe Newman (trompet), David Braham (orgel) en Frankie Jones (drums).

Houston en Etta speelden jaren in een bezetting Hammondorgel en drums. In 1986 schakelt Person over naar piano, contrabas en drums als ritmesectie. Pianist Rein de Graaff nodigde het muzikaal koppel uit om op tournee te komen begeleid door een dergelijke ritmesectie.

"Etta kon een schitterende versie van 'Fine and Mellow' brengen. Ze voegde aan elke song, standard of niet, altijd wel wat bluesgevoel toe. De sound van alleseter Person was net zo breed als zijn eetlust", aldus Rein de Graaff in het boek over zijn 'Belevnissen in bebop' (1997), geschreven door Coen de Jonge.

Een 1993-tournee verliep onder de noemer 'A Song for Lady Day': vrijdag 5 maart, Amsterdam, Bimhuis; 6 maart, Enschede, De Tor; 7 maart, Leeuwarden, De Brouwershoeck; 8 maart, Rotterdam, Dizzy; 10 maart, Lauwe (B), Jazzclub De Kave; 11 maart, Laren, Nick Vollebregt's Jazzcafé, TROS Sesjun Radio, presentator Cees Schrama (1936-2019); 12 maart, Groningen, De Oosterpoort (Vervolgscursus bebop); 13 maart; Utrecht, Vredenburg (cursus Bebop) en 14 maart, Den Haag, Theater Pepijn. Enkele opnamen van de TROS Sesjun radio-uitzending zijn op plaat uitgebracht.

vervolg op de volgende pagina linksboven...

Timeless CD SJP 471 is het compilatie-album 'Confirmation', waarop zeven nummers met diverse artiesten. 'Ghost of a chance' komt van een 11 maart 1993-sessie met Jones en Person plus het Rein de Graaff Trio (in 2006 in Japan uit op Solid Records 47464). Meesterdrummer Eric Ineke bracht voor zijn 75ste verjaardag (1 april 1947) negen van zijn opnamen bijeen op 'Swingin', Boppin' and Burnin' – Eric Ineke 75'. Hij koos 'I thought about you' van 11 maart 1993, op Daybreak DBTR 801, nu overgenomen door Timeless, in Japan op Solid Records 47408. Een reden om eens te snuisteren in Ineke's discografie van veel meer dan honderd platen.

Het duo Etta & Houston was ook thuis in Joe Segal's Jazz Showcase in Chicago, een week lang in december **1992**, nog eens een week in juli **1995**. Eind jaren negentig trad Etta Jones tweemaal per jaar op in de Village Vanguard in Manhattan.

Op 6 juni **1998** concerteerden Person/Jones tijdens het Syracuse Jazz Festival. Ook tijdens de editie in juni 2001 (in juni 2022 was het Syracuse Jazz Festival 'Dedicated to Etta Jones').

Op 24 februari **2001** trekt altsaxofonist Jimmy Hill zich met zijn kwartet terug in de Lo Ho Studios in New York voor het album 'Friends – Dedicated to my dearest Friend Etta Jones'.

Op 21 juni 2001, vier maanden voor haar dood, nam Etta haar 'Lady Day'-album op. Het is bovendien en vooral een plaat van Person, pianist Richard Wyands (1928-2019) en gitarist Peter Bernstein (°1967). Wyands was reeds in 1960 de pianist op haar 'Strangers'-plaat, ook een 21 juni.

Een interview met Jones uit 1998:
<http://tinyurl.com/ytvr8kvu>

Etta Jones werd beloond met drie Grammy Award-nominaties: de eerste in 1981 voor haar 'Save Your Love For Me' (winnaar was Ella Fitzgerald met 'Digital III at Montreux'), de tweede in 1998 voor 'My Buddy' (winnaar was Shirley Horn met 'I remember Miles'). De derde nominatie kwam in 2002 voor 'Etta Jones Sings Lady Day' (winnaar was Diana Krall met 'Live in Paris').

In 2008 kwam haar 'Don't go to strangers' in de Grammy Hall of Fame. Ten onrechte wordt wel geschreven dat Etta Jones met deze 'Strangers' haar eerste nominatie voor de Grammy's verwierf. [vervolg in de rechterkolom...](#)



De hoes van een kerstalbum dat Jones met haar muzikale steun en toeverlaat Houston Person maakte voor het label HighNote (2000).

In een gesprek vertelde Etta: "I want a good lyric. I don't want nonsense. I like heavy dramatic tunes, a tune that's saying something, like Sammy Cahn's 'All the Way'". Etta Jones overleed aan kanker op 16 oktober 2001 in Mount Vernon, New York. Op de dag van haar overlijden werd 'Etta Jones Sings Lady Day' voorgesteld. Op 25 november 2001 werd ze herdacht in Saint Peter's Church in New York. Door de naam van haar man John heet ze Etta Medlock.

Erik Carrette

PS

In 1975 stichtte de familie Wigt in Wageningen het Timeless-platenlabel. Met Rein de Graaff en zijn muzikanten werden sinds de start van Timeless mooie opnamen gemaakt. Rein kon die dan verkopen op zijn concerten. Voordat Rein met Etta Jones en Houston Person de concerten in maart 1993 deed, had het echtpaar Wigt vele concerten door heel Europa met hen georganiseerd.

In 1976 vroeg Muse aan de familie Wigt om in licentie Timeless' mooie eerste opnamen te mogen uitbrengen gedurende drie jaren als Timeless Muse. Er was een akkoord voor 23 opnamen. Timeless was sterk in het organiseren van optredens. De Amerikanen op tournee waren daardoor goed ingespeeld om hen uit te nodigen in de studio.

Muse wilde niet zoals Timeless de musici betalen en was blij dat de familie Wigt zoveel moeite deed voor de concerten. Muse huurde de Timeless-opnamen voor drie jaar gebruik en verkoop in de VS.

[Een discografie van Etta Jones vindt u op pagina 25 en verder.](#)

Beluister hier het Jones' album 'The Melody Lingers On':
<http://tinyurl.com/bdzkja43>

JAZZWEEK TOP DRIE

4 september 2023



1 Antonio Adolfo

Bossa 65
(AAM Music)

2 Don Braden

Earth Wind And Wonder vol 2
(Creative Perspective)

3 Allan Harris

Live At The Blue LLama
(Love Productions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk.

1a77

JazzFlits

Fotografie: Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis.

Abonnementen: Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding.

Rechten: Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART SEPTEMBER

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

KRIS DAVIS DIATOM RIBBONS

Live At The Village Vanguard (Pyroclastic Records)

Dick Hovenga, Written in Music:

HIGH PULP

Days In The Desert (Anti)

Christine Stephan, Jazzthetik:

NILS WOGRAM

The Pristine Sound Of Root 70 (selfreleased)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

MEHMET POLAT QUARTET

Embodied Poetry (Aftab Records)

Nuno Catarino, jazz.pt:

TOM WARD/NUNO TROCADO/SÉRGIO TAVARES

Corrosion (Carimbo Porta-Jazz)

Henning Bolte, freelance:

AMIIRA

Curious Objects (AMAC/Arjunamusic)

Peter Slavid, LondonJazz News:

SAM EASTMOND

John Zorn's Bagatelles Vol 16 (Tzadik Records)

Patrik Sandberg, Jazz:

NISSE SANDSTRÖM GROUP

Öppet Ett (Caprice Records)

Cim Meyer, Jazz Special:

MIKE RODRIGUEZ

Pathways (Redbrosmusic)

Lars Mossefinn, Dag og Tid:

BUSHMAN'S REVENGE

All The Better for Seeing You (Is It Jazz? Records)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

BOJAN ZUFIKARPASIC

As Is (Paradis Improvisé)

Axel Stinshoff, Jazz thing:

JOSHUA REDMANN

Where We Are (Blue Note)

Luca Vitali, Giornale della Musica:

TILO WEBER

Tesseractae (We Jazz Records)

Yves Tassin, JazzMania:

FLYGMASKIN

Dérive (Cyprès Records)

Jos Demol, jazzhalo.be:

KAREN WILLEMS

Kaap Mij (W.E.R.F. Records)

Christof Thurnherr, Jazz'n'More:

HEDVIG MOLLESTAD WEEJUNS

Weejuns (Rune Grammofon)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:

MAMA TERRA

The Summoned (Acid Jazz Records)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

HAROLD LÓPEZ-NUSSA

Timba A La Americana (Blue Note)

Madli-Liis Parts, Muusika:

MIHO HAZAMA M_UNIT

Beyond Orbits (Edition Records)

Paweł Brodowski, Jazz Forum:

YOUNG POWER NEW EDITION

Freedom (Power Bros Records)

Mike Flynn, Jazzwise:

HIROMI

Sonicwonderland (Telarc/Concord Jazz)

Krzysztof Komorek, Donos kulturalny:

MICHAEL BATES' ACROBAT/LUTOSLAWSKI QUARTET

Metamorphoses: Variations on Lutoslawski (Anaklasis)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES (discografie Etta Jones)

Sid Gribetz stelde een Etta Jones' discografie samen, 32 pagina's dik en bijgewerkt tot juni 2020:

<https://tinyurl.com/4u2wwdr3>. Hier doen wij een greep uit dit werk.

29 december 1944, Etta Jones met het orkest van klarinettist Barney Bigard, opname van vier songs ('Salty papa blues', 'Evil gal blues', 'Blow top blues', 'Long long journey'), met Joe Thomas (trompet), Barney Bigard, Georgie Auld (tenorsax), Leonard Feather (piano), Chuck Wayne (gitaar), Billy Taylor (bas), Stan Levey (drums), in New York (Black & White 9 en 10) (Storyville SLP 807)

2 januari 1945, Floyd 'Horse Collar' Williams (altsax) en zijn orkest, 'You ain't nothin' daddy', één nummer met Etta Jones, Duke Jordan is de pianist, in New York (Chicago 102)

1945, Etta Jones met kwartet van pianist Cyril Haynes, twee songs waarbij Buddy Johnson (tenorsax), 'Solitude' is een prachtig gezongen ballade, in New York (Black & White 40)

2 januari 1946, Etta zingt twee songs ('I may be wonderful' en 'Man wanted' met de Pete Johnson's All Stars, waarbij de bekendsten zijn: Hot Lips Page (trompet), Clyde Bernhardt (trombone), Buddy Johnson (tenorsax), Pete Johnson (piano), Jimmy Shirley (gitaar), in New York (National 4001) (Savoy MG 14018)

11 juni 1946, Etta Jones zingt vier nummers bij het orkest van drummer J.C. Heard, in New York (Victor 20-1998, 20-1941)

11 maart 1947, Etta Jones zingt nog eens vier nummers bij J.C. Heard, waarbij Joe Newman (trompet), George 'Big Nick' Nicholas (tenorsax), Jimmy Jones (piano), in New York (Victor 20-2231, 20-2310) – 'I sold my heart to the junkman' heeft een superbe solo van Big Nick Nicholas

8 oktober 1947, Etta Jones zingt vier nummers bij het orkest van pianist Luther Henderson, in New York (Victor 20-2564, 20-782)

9 april 1948, AFRS Jubilee 267, J.C. Heard en Etta Jones, ze zingt drie nummers met levend publiek, wellicht in Californië (Armed Forces Radio Service)

Lounge Sensation TV op YouTube plaatst vijftig Etta-songs op een rij: 'All my Life', 150 minuten muziek.
<https://tinyurl.com/yc59b354>

15 december 1952, Etta zingt twee Hines' composities, 'One night in Trinidad' en 'Stop', bij het sextet van Earl Hines, waarbij Jonah Jones (trompet), in New York (D'Oro 101) (staan ook op Crown 5422, 'Jonah Jones Swings, Etta Jones Sings') – en op Xanadu 203 van producer Don Schlitten, toegevoegd één nummer van zangeres Helen Merrill en één van zanger Lonnie Satin

24 februari 1954, Etta Jones zingt twee songs ('One O'Clock Jump' en 'Kisses All Night Long') met Jack 'The Bear' Parker, gezongen duet Jones-Parker 'acc. by unknown band', in New York (Decca 29084)

circa februari 1955, Etta Jones met Howard Biggs & His Music, twee songs ('Moolah! Moolah!' en 'I got a feelin'), in New York (Jubilee 45-5194)

18 april 1957, 'The Jones Girl ... Etta ... Sings, Sings, Sings', vier songs in een combo van pianist Don Abney (na deze opname vertrok hij met zangeres Ella Fitzgerald naar Europa), Etta's enige opname voor King, in New York (King 544)

20 april 1957, 'Etta Jones Sings', zeven songs (King 544) (King 707)



21 juni 1960, Etta Jones, 'Don't go to strangers', tien songs met Frank Wess (tenorsax, fluit), Richard Wyands (piano), Skeeter Best (gitaar), George Duvivier (bas), Roy Haynes (drums), studio Rudy van Gelder, Englewood Cliffs, NJ, haar eerste plaat voor Prestige (Prestige 7186) (OJC 298)

16 september 1960, Etta Jones, 'Something Nice', met Oliver Nelson (tenorsax), Lem Winchester (vibrafoon), met Richard Wyands, George Duvivier, Roy Haynes (Prestige 7194) (OJC 221), heruitgegeven als 'Love is the Thing' (Prestige 7784)

30 maart 1961, Etta Jones, 'Hollar!', met kwartet van pianist Jimmy Neely (Prestige 7284) (OJC 1061); (2-cd Fresh Sound Records 737 is Lem Winchester 'With feeling' en bevat Prestige 7194 en 7284) (Jazzflits 366 heeft een speciale bijdrage over Lem Winchester)

9 juni, 25 juli en 28 juli 1961, Etta Jones, 'So Warm', met pianist Mal Waldron, elke sessie telt vier tracks (Prestige 7204)

8 en 9 februari 1962, Etta Jones, 'From The Heart', vier en zeven tracks (Prestige 7214) (OJC 1016) (Fresh Sound 761 bevat Prestige 7204 en 7214 als twee elpees op één cd)

6 april en 4 mei 1962, Etta Jones, 'Lonely And Blue', Patti Brown (piano), Budd Johnson (sax) (Prestige 7241) (op cd OJC 7022 drie bonus-tracks met Gene Ammons van 13 april 1962)

13 april 1962, 'Soul Summit vol. 2' met Gene Ammons (sax), Walter Perkins (drums), drie nummers met Etta (Prestige 7275) (OJC 702)

28 november 1962-4 februari 1963-12 februari 1963, Etta Jones, 'Love Shout', met gitarist Kenny Burrell, de songs zijn verspreid (Prestige 7272) (Prestige 7284) (OJC 941)

1965, 'Etta Jones Sings with Junior Mance and Kenny Burrell', met Frank Wess (sax,fluit), Joe Newman (trompet), Mike Mainieri (vibrafoon) (Roulette 25329)

27 februari 1972, Etta Jones, 'A Soulful Sunday: Live At The Left Bank featuring Cedar Walton Trio with Sam Jones and Billy Higgins', in Baltimore, MD, producer Zev Feldman (Reel to Real 002)

14 en 15 maart 1973, Houston Person, 'The Real Thing', Etta Jones mag haar 'Strangers' en 'Blow top blues' meezingen in Watt's Club Mozambique, Detroit (Eastbound 2EB9010)

24 juni 1973, Gene Ammons/Sonny Stitt, Cedar Walton Trio, 'Left Bank Encores', Famous Ballroom, Baltimore – zie 27 februari 1972 – Etta zingt twee nummers (Prestige 11022)

begin 1974, Houston Person, 'Houston Person '75', Etta zingt één song 'He'll fight my battle' (Westbound 205)

1975, 'Etta Jones '75', Houston Person, Cedar Walton Trio, in Detroit (Westbound Records 203)

1 juli 1976, Etta Jones, 'Ms. Jones To You', met haar sextet, in New York (Muse MR 5099)

23 juni 1977, Etta Jones, 'My Mother's Eyes', opnieuw met Houston Person, Jimmy Ponder (gitaar), Van Gelder Studio (Muse MR 5145) (32Jazz 32027)

november 1977, Houston Person, 'The Nearness of You', met Charles Earland (orgel), Etta met één song 'Please Mr. Person' (Muse MR 5178)

21 juni 1978, Etta Jones, 'If you could see me now', met Melvin Sparks (gitaar) (Muse MR 5175)

7 augustus 1980, Etta Jones, 'Save Your Love For Me', met pianist Cedar Walton, haar vierde voor Muse (Muse MR 5214) (32Jazz 32120)

(29 oktober?) 1980, Etta Jones & Houston Person, 'Don't Misunderstand', live in de Salt Peanuts Club in Greenwich Village, Sonny Phillips (organ), Frankie Jones (drums), Etta vertolkt vier songs (HighNote 7173)

19 september 1983, Etta Jones, 'Love Me With All Your Heart', met Joe Newman (Muse MR 5262)

21 oktober 1986, Etta Jones, 'Fine And Mellow' (Muse MR 5333) (Muse MCD 6002 is Muse 5333 en 5214 op één cd)

23 september 1987, Etta Jones, 'I'll Be Seeing You' (Muse MR 5351) (32Jazz 32120)

18 en 30 oktober 1989, Etta Jones, 'Sugar', duet met Earl Coleman en Della Griffin (Muse MR 5379)



19 en 20 mei 1990, Etta Jones & Houston Person, 'A Night In Roppongi', negen songs opgenomen in de Good Day Club, Tokio, Japan, met drummer Cecil Brooks III (Solid Records 6269)

14 en 15 juni 1990, 'Christmas With Etta Jones', met Johnny Coles (trompet) (Muse MR 5411)

19 september 1991 en 28 januari 1992, Etta Jones, 'Reverse The Charges', met bassist Christian McBride (Muse MCD 5474)

11 maart 1993, Rein de Graaff Trio, Nick Vollebregt's Jazzcafé, Laren, voor het radioprogramma TROS Sesjun met Jones en Person – details te lezen in het artikel eerder in deze Jazzflits

21 april 1993, Etta Jones, 'At last', met Jimmy Hill (altsax), Houston Person (Muse MR 5511)

1994, Etta Jones, 'My Gentleman Friend', gezongen duet met Blue Note-pianist Benny Green (Muse MCD 5534)

('Doin' what she does best' is een compilatie met veertien nummers uit haar Muse-periode – 32Jazz 32074))

juli 1994, Houston Person, 'Christmas with Houston and Friends', Etta zingt 'Santa Baby' op Muse 5530, zelfde album als 'Santa Baby' als Savoy Jazz 17244

6 januari 1995, Charles Brown, 'Honey Dripper', Etta Jones zingt 'If I had you' (Verve 529 848)

1 februari 1995, Etta Jones, 'At Last', drie songs (Muse 5511)

26 november 1996, Etta Jones, 'The Melody Lingers On', ter ere van tien artiesten die de muzieksceen hadden verlaten: van Phyllis Hyman tot Sarah Vaughan (HighNote 7005)

17 december 1996, James Williams, 'We've Got What You Need!', één song 'A beautiful friendship' van Etta (Evidence 22207)

1997, Milt Jackson Quartet, 'Sa Va Bella – For Lady Legends', Etta zingt drie songs met Mike LeDonne, Bob Cranshaw, Mickey Roker, in New York (Qwest 9362-46607)

Bekijk hier Etta Jones met Houston Person live in Japan:
<https://tinyurl.com/3m92ws37>

11 december 1997, 'Etta Jones: Sings The Songs Of Buddy Johnson: My Buddy', een eerbetoon aan haar eerste werkgever (HighNote 7026)

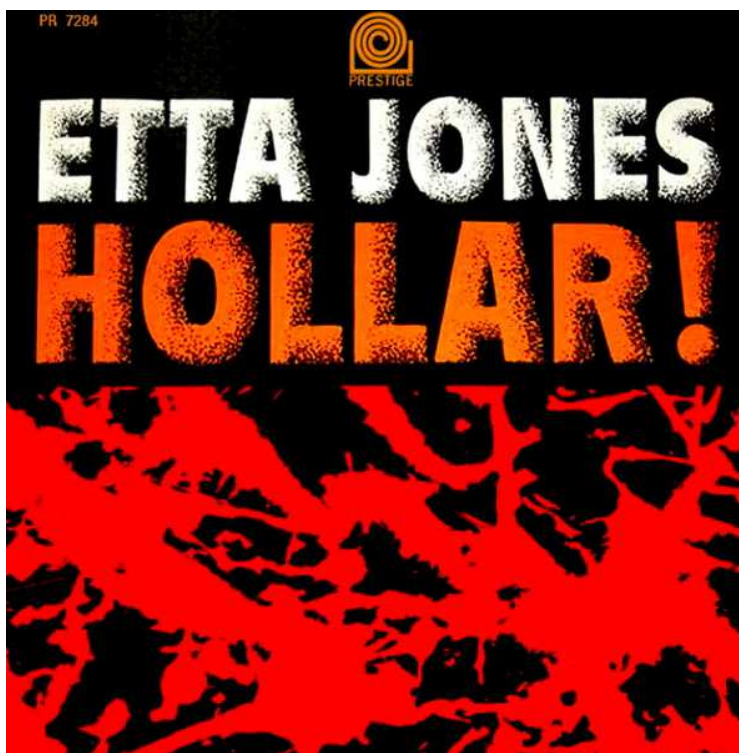
15-17 december 1997, Ray Brown, 'Christmas Songs', Etta zingt 'It came upon a midnight clear' samen met gitarist Russell Malone (Telarc 83437)

27-29 april 1998, Ray Brown Trio, 'Some Of My Best Friends Are Singers', twee songs met Etta Jones, in New York (Telarc 83441)

1-2-4 november 1998, Junior Mance and the Floating Jazz Festival Trio, met gasten Lou Donaldson en Etta Jones, die twee stukken zingt op het album 'Mance', opgenomen aan boord van de S.S. Norway in de Caribische Zee (Chiaroscuro 363)

25 mei 1999, 'All The Way: Etta Jones Sings Sammy Cahn', met Russell Malone, Steve Turre (trombone); Sammy Cahn was Etta's favoriete tekstdichter (HighNote 7047)

3-7 november 1999, Clark Terry, 'Live On QE2', Clark Terry (trompet), Don Friedman (piano) op het schip Queen Elisabeth 2, Etta zingt 'East of the sun' en 'Fine and mellow' (Chiaroscuro 365)



11 februari 2000, Etta Jones, 'Easy Living' (HighNote 7059)

februari 2000, bassist Keter Betts, 'Live At the East Coast Jazz Festival', Rockville, Maryland, Jerry Weldon (tenorsax) (Keter Betts Music)

28-29 februari 2000, 'John David Simon And Friends', met Clark Terry, met tweemaal Etta Jones (Warm Groove 10001)

24 maart 2000, Houston Person & Etta Jones, 'Together At Christmas' (HighNote 7058)

15 april 2000, Etta Jones & Houston Person, 'The Way We Were', live concert tijdens TRI-C Jazzfestival in Cleveland, Ohio (HighNote 7197)

december 2000, Vanessa Rubin, 'Girl Talk', tweemaal Etta Jones (Telarc 83480)

december 2000-januari 2001, James Williams, 'Jazz Dialogues Four Volume Set' (Finas 101/103)

21 juni 2001, 'Etta Jones Sings Lady Day', in New York, negen songs als eerbetoon aan Billie Holiday, haar laatste studioplaat, met Houston Person, Richard Wyands, Peter Bernstein (gitaar), John Webber (bas), Chip White (drums) (HighNote 7078) ('Etta Jones, 'Always In Our Hearts' is een compilatie met elf songs uit haar HighNote-periode, uitgebracht in 2004 (HighNote 7124)

Ik kon voor het artikel beschikken over volgende cd's:

'[Etta Jones](#), The Complete 1944-1960', 2-cd, 48 nummers (Le Chant du Monde, 274 2045-46)

'[Etta Jones](#) – A Soulful Sunday – Live At The Left Bank' (1972) (Reel to Real 002)

'[Etta Jones](#) & Houston Person', 'Don't Misunderstand' (1980) (HighNote 7173)

'[Etta Jones](#) Sings Lady Day' (2001) (HighNote 7078)

'[The Best Of Etta Jones](#) – The Prestige Singles'; achttien nummers uit 1960-1963 (Prestige 110212)

'[Etta Jones](#), Chronological'; 21 nummers uit 1944-1947 (Classics 1065)

Erik Carrette